

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (осми състав)

12 юли 2018 година*

„Конкуренция — Картели — Европейски пазар на електрически кабели — Решение, с което се установява нарушение на член 101 ДФЕС — Единно продължено нарушение — Незаконосъобразност на решението за проверка — Разумен срок — Принцип на добра администрация — Принцип на лична отговорност — Солидарна отговорност за заплащането на глобата — Достатъчно доказателства за нарушението — Продължителност на нарушението — Глоби — Пропорционалност — Равно третиране — Правомощие за пълен съдебен контрол“

По дело T-475/14

Prysmian SpA, установено в Милано (Италия),

Prysmian Cavi e Sistemi Srl, установено в Милано,

за които се явяват С. Tesauero, F. Russo, L. Armati и С. Toniolo, адвокати,

жалбоподатели,

подпомагани от

The Goldman Sachs Group, Inc., установено в Ню Йорк (Съединени американски щати), за което се явяват W. Deselaers, J. Koronen и A. Mangiaracina, адвокати,

встъпила страна,

срещу

Европейска комисия, за която се явяват първоначално С. Giolito, L. Malferrari, P. Rossi и H. van Vliet, а впоследствие С. Giolito, P. Rossi и H. van Vliet, в качеството на представители, подпомагани от S. Kingston, barrister,

ответник,

подпомагана от

Pirelli & C. SpA, установено в Милано, за което се явяват М. Siragusa, G. Rizza, P. Ferrari, F. Moretti и A. Fava, адвокати,

встъпила страна,

* Език на производството: английски.

с предмет искане на основание член 263 ДФЕС, от една страна, за отмяна на Решение С(2014) 2139 окончателен на Комисията от 2 април 2014 г. относно производство по член 101 [ДФЕС] и член 53 от Споразумението за ЕИП (дело АТ.39610 — Електрически кабели) в частта, в която се отнася до жалбоподателите, и от друга страна, за намаляване на размера наложените им глоби,

ОБЩИЯТ СЪД (осми състав),

състоящ се от: А. М. Collins, председател, М. Кънчева (докладчик) и R. Varents, съдии,

секретар: С. Heeren, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 20 март 2017 г.,

постанови настоящото

Решение

Обстоятелствата по спора

Жалбоподателите и съответният сектор

- 1 Жалбоподателите, Prysmian SpA и Prysmian Cavi e Sistemi Srl (наричани по-нататък „PrysmianCS“), са две италиански дружества, които общо образуват групата Prysmian. Второто дружество, което се притежава изцяло от първото, е световен лидер в сектора на подводните и подземните електрически кабели. Между 18 февруари 1999 г. и 28 юли 2005 г. PrysmianCS се притежава от Pirelli & C. SpA (наричано по-нататък „Pirelli“), по-рано Pirelli SpA, отначало в рамките на Pirelli Cavi e Sistemi SpA (наричано по-нататък „PirelliCS“), което извършва и други дейности, а по-късно след отделянето от него — в рамките на автономната структура Pirelli Cavi e Sistemi Energia SpA (наричано по-нататък „PirelliCSE“). През юли 2005 г. последното дружество е прехвърлено на дъщерно дружество на The Goldman Sachs Group, Inc. (наричано по-нататък „Goldman Sachs“) и първоначално е преименувано на Prysmian Cavi e Sistemi Energia Srl (наричано по-нататък „PrysmianCSE“), а впоследствие на PrysmianCS.
- 2 Подводните и подземните електрически кабели се използват съответно под водата и под земята за преноса и разпределянето на електроенергия. Те се подразделят на три категории: с ниско напрежение, със средно напрежение и с високо и много високо напрежение. В повечето случаи електрическите кабели с високо и много високо напрежение се продават като част от проекти. Тези проекти представляват съчетание от електрически кабели и необходимото допълнително оборудване, инсталации и услуги. Електрическите кабели с високо и много високо напрежение се продават в целия свят на големи оператори на национални мрежи и на други електроенергийни предприятия предимно в рамките на обществени поръчки.

Административното производство

- 3 С писмо от 17 октомври 2008 г. шведското дружество АВВ АВ прави пред Комисията на Европейските общности редица изявления и предоставя редица документи относно ограничителни търговски практики в сектора на производството и доставката на подземни и подводни електрически кабели. Тези изявления и документи са предоставени в рамките на искане за освобождаване от глоба съгласно Известието на Комисията относно освобождаване

от глоби и намаляване на техния размер по делата за картели (ОВ С 298, 2006 г., стр. 17; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 5, стр. 3, наричано по-нататък „Известието относно освобождаването от глоби и намаляването на техния размер“).

- 4 В отговор на изявленията на АВВ от 28 януари до 3 февруари 2009 г. Комисията извършва проверки в помещенията на Prysmian и на PrysmianCSE, както и на други европейски дружества, а именно Nexans SA и Nexans France SAS.
- 5 На 2 февруари 2009 г. японските дружества Sumitomo Electric Industries Ltd, Hitachi Ltd и Cable J-Power Systems Corp. подават съвместно искане за освобождаване от глоба на основание на точка 14 от Известието относно освобождаването от глоби и намаляването на техния размер, а при условията на евентуалност, искане за намаляване на размера на глобата на основание на точка 27 от това известие. Впоследствие те правят и устни изявления пред Комисията и предоставят документи.
- 6 В хода на разследването Комисията изпраща на предприятия от сектора за производство и доставка на подземни и подводни електрически кабели множество искания за информация съгласно член 18 от Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 година относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове [101 ДФЕС] и [102 ДФЕС] (ОВ L 1, 2003 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 167), и точка 12 от Известието относно освобождаването от глоби и намаляването на техния размер.
- 7 На 30 юни 2011 г. Комисията образува производство и приема изложение на възраженията срещу следните юридически лица: Nexans France, Nexans, Pirelli, Goldman Sachs, Sumitomo Electric Industries, Hitachi Cable, J-Power Systems, Furukawa Electric Co. Ltd, Fujikura Ltd, Viscas Corp., SWCC Showa Holdings Co. Ltd, Mitsubishi Cable Industries Ltd, Exsym Corp., ABB, ABB Ltd, Brugg Kabel AG, Kabelwerke Brugg AG Holding, nkt cables GmbH, NKT Holding A/S, Silec Cable SAS, Grupo General Cable Sistemas, SA, Safran SA, General Cable Corp., LS Cable & System Ltd, Taihan Electric Wire Co. Ltd и жалбоподателите.
- 8 От 11 до 18 юни 2012 г. всички адресати на изложението на възраженията, с изключение на Furukawa Electric, участват в административно изслушване пред Комисията.
- 9 С решения от 14 ноември 2012 г., Nexans France и Nexans/Комисия (T-135/09, EU:T:2012:596), и от 14 ноември 2012 г., Prysmian и Prysmian Cavi e Sistemi Energia/Комисия (T-140/09, непубликувано, EU:T:2012:597), Общият съд отменя частично решенията за проверка, адресирани, от една страна, до Nexans и Nexans France, и от друга, до Prysmian и PrysmianCSE, доколкото тези решения се отнасят до електрическите кабели — различни от подводните и подземните електрически кабели с високо напрежение — и свързаните с тях материали и отхвърля жалбите в останалата им част. На 24 януари 2013 г. Nexans и Nexans France обжалват първото от тези съдебни решения. С решение от 25 юни 2014 г., Nexans и Nexans France/Комисия (C-37/13 P, EU:C:2014:2030), Съдът отхвърля жалбата.
- 10 На 2 април 2014 г. Комисията приема Решение C(2014) 2139 окончателен относно производството по член 101 [ДФЕС] и член 53 от Споразумението за [ЕИП] (дело AT.39610 — Електрически кабели) (наричано по-нататък „обжалваното решение“).

Обжалваното решение

Разглежданото нарушение

- 11 Член 1 от обжалваното решение гласи, че няколко предприятия са участвали през различни периоди от време в единно продължено нарушение на член 101 ДФЕС в „сектора на подводните и/или подземните електрически кабели с (много) високо напрежение“. По същество Комисията констатира, че от февруари 1999 г. до края на януари 2009 г. основните европейски, японски и южнокорейски производители на подводни и подземни електрически кабели са участвали в мрежа от многостранни и двустранни срещи и са установили контакти с цел ограничаване на конкуренцията в областта на проектите за подземни и подводни електрически кабели с (много) високо напрежение в конкретни региони, като са си разпределили пазарите и клиентите и по този начин са нарушили нормалния конкурентен процес (съображения 10—13 и 66 от посоченото решение).
- 12 В обжалваното решение Комисията приема, че картелът има две основни конфигурации, които съставляват едно цяло. По-специално според Комисията картелът се състои от две части, а именно от:
 - „картелна конфигурация A/R“, която обединява европейските предприятия, наричани общо „членове R“, включително жалбоподателите, японските предприятия, обозначени като „членове A“, и южнокорейските предприятия, обозначени като „членове K“. Тази конфигурация позволява разпределянето на територии и клиенти между европейските, японските и южнокорейските производители. Това разпределяне се извършва въз основа на споразумението за „националната територия“, по силата на което японските и южнокорейските производители не се конкурират за проекти на „националната територия“ на европейските производители, а последните се ангажират да стоят настрана от пазарите на Япония и Южна Корея. Освен това се извършва разпределяне на проекти и в „износните територии“, а именно останалия свят, с изключение по-специално на Съединените щати, като за определен период от време се спазва „квотата 60/40“, което означава, че 60 % от проектите са запазени за европейските производители, а 40 % остават за азиатските производители;
 - „европейска картелна конфигурация“, която включва разпределянето на територии и клиенти между европейските производители за проекти, които трябва да се реализират на европейската „национална територия“, или за проекти, които са разпределени на европейските производители (вж. т. 3.3 от обжалваното решение, и по-специално съображения 73 и 74 от това решение).
- 13 Комисията констатира, че участниците в картела са предвидили задължения за докладване на данни с цел проследяване на изпълнението на споразуменията за разпределяне (съображения 94—106 и 111—115 от обжалваното решение).
- 14 Като отчита ролята на различните участници в картела в привеждането му в действие, Комисията ги класира в три групи. Най-напред тя определя твърдото ядро на картела, към което принадлежат, от една страна, европейските предприятия Nexans France, предприятията, дъщерни дружества на Pirelli, участвали впоследствие в картела, и PrysmianCSE, и от друга страна, японските предприятия Furukawa Electric, Fujikura и съвместното им предприятие Viscas, както и Sumitomo Electric Industries, Hitachi Cable и съвместното им предприятие J-Power Systems (съображения 545—561 от обжалваното решение). По-нататък тя определя група от предприятия, които не са част от твърдото ядро, но които все пак не могат да се считат за маргинални участници в картела, и класира в тази група ABB, Exsym, Brugg Kabel и образуването, съставено от Sagem SA, Safran и Silec Cable (съображения 562—575 от посоченото

решение). Накрая тя приема, че Mitsubishi Cable Industries, SWCC Showa Holdings, LS Cable & System, Taihan Electric Wire. и nkt cables са маргинални участници в картела (съображения 576—594 от това решение).

Отговорността на жалбоподателите

- 15 Отговорността на жалбоподателите е ангажирана поради прякото участие на PrysmianCS в картела в периода от 18 февруари 1999 г. до 28 януари 2009 г., както и поради упражняването на решаващо влияние от страна на Prysmian върху поведението на PrysmianCS в периода от 29 юли 2005 г. до 28 януари 2009 г. (съображения 782—785 от обжалваното решение).

Наложените глоби

- 16 С член 2, букви е) и ж) от обжалваното решение се налага, от една страна, глоба в размер на 37 303 000 EUR на PrysmianCS, „съвместно и солидарно“ с Prysmian и Goldman Sachs, и от друга страна, глоба в размер на 67 310 000 EUR на PrysmianCS, „съвместно и солидарно“ с Pirelli.
- 17 За изчисляване на размера на глобите Комисията прилага член 23, параграф 2, буква а) от Регламент № 1/2003 и методологията, изложена в Насоките относно метода за определяне на глобите, налагани по силата на [посочения член] (ОВ С 210, 2006 г., стр. 2; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 4, стр. 264, наричани по-нататък „Насоките за определяне на размера на глобите от 2006 г.“).
- 18 На първо място, що се отнася до основния размер на глобите, след като определя релевантната стойност на продажбите в съответствие с точка 18 от Насоките за определяне на размера на глобите от 2006 г. (съображения 963—994 от обжалваното решение), Комисията определя дела от стойността на продажбите, който отразява тежестта на нарушението, в съответствие с точки 22 и 23 от посочените насоки. В това отношение тя приема, че по естеството си нарушението спада към най-тежките ограничения на конкуренцията, което обосновава налагането на ставка за тежест от 15 %. Освен това Комисията увеличава коефициента за тежест с 2 % за всички адресати на основание на общия пазарен дял и почти световния географски обхват на картела, който обхваща по-специално цялата територия на Европейското икономическо пространство (ЕИП). От друга страна, тя приема, че поведението на европейските предприятия засяга конкуренцията в по-голяма степен отколкото това на останалите предприятия, тъй като, освен че са участвали в „картелна конфигурация A/R“, европейските предприятия са разпределяли помежду си и проектите за електрически кабели в рамките на „европейската картелна конфигурация“. По тази причина Комисията определя дела от стойността на продажбите, който трябва да се приложи с оглед на тежестта на нарушението, на 19 % за европейските производители и на 17 % за останалите предприятия (съображения 997—1010 от посоченото решение).
- 19 Що се отнася до мултипликационния коефициент за продължителността на нарушението, Комисията прилага коефициент 9,91 по отношение на PrysmianCS за периода от 18 февруари 1999 г. до 28 януари 2009 г. и коефициент 3,5 по отношение на Prysmian за периода от 29 юли 2005 г. до 28 януари 2009 г. Освен това по отношение на PrysmianCS тя включва в основния размер на глобата допълнителна сума, а именно входна такса в размер на 19 % от стойността на продажбите. Така определеният основен размер на глобата възлиза на 104 613 000 EUR (съображения 1011—1016 от обжалваното решение).
- 20 На второ място, що се отнася до коригирането на основния размер на глобите, Комисията не установява утежняващи обстоятелства, които могат да окажат влияние върху основния размер на глобата, определена за всеки от участниците в картела, с изключение на АВВ. Що се отнася до смекчаващите обстоятелства обаче, тя решава да отрази в размера на глобите степента на

участие на различните предприятия в прилагането на картела. Така тя намалява с 10 % основния размер на глобата, която трябва да се наложи на маргиналните участници в картела, и с 5 % основния размер на глобата, която трябва да се наложи на предприятията, чието участие в картела е със среден интензитет. Освен това тя предоставя на Mitsubishi Cable Industries, на SWCC Showa Holdings (за периода преди създаването на Exsym), на LS Cable & System и на Taihan Electric Wire допълнително намаление от 1 %, поради това че не са знаели за определени аспекти на единното продължено нарушение и не носят отговорност за тези аспекти. На предприятията, които участват в твърдото ядро на картела, включително на жалбоподателите, обаче не е предоставено никакво намаление на основния размер на глобата (съображения 1017—1020 и 1033 от обжалваното решение). От друга страна, в приложение на Насоките за определяне на размера на глобите от 2006 г. Комисията намалява допълнително размера на глобата, наложена на Mitsubishi Cable Industries, с 3 % поради ефективното му сътрудничество извън рамките на Известието за освобождаване от глоби или намаляване на техния размер (съображение 1041 от посоченото решение).

Производството и исканията на страните

- 21 На 17 юни 2014 г. жалбоподателите подават жалбата по настоящото дело в секретариата на Общия съд.
- 22 С молби, подадени в секретариата на Общия съд на 27 октомври 2014 г. и на 4 ноември 2014 г., Pirelli и Goldman Sachs искат да встъпят в настоящото производство съответно в подкрепа на исканията на Комисията и на жалбоподателите.
- 23 С две определения от 25 юни 2015 г. председателят на осми състав на Общия съд (предходен състав) разрешава встъпването на Pirelli и на Goldman Sachs в настоящото дело.
- 24 Както Pirelli, така и Goldman Sachs представят писменото си становище при встъпване на 24 септември 2015 г. Комисията представя в секретариата на Общия съд становищата си по писмените становища при встъпване на Pirelli и на Goldman Sachs на 27 ноември 2015 г. На 30 ноември 2015 г. жалбоподателите също представят становищата си по писмените становища при встъпване на Pirelli и на Goldman Sachs.
- 25 С определение от 14 септември 2016 г. председателят на осми състав на Общия съд уважава искането за поверително третиране, подадено от Комисията на 10 и 23 декември 2014 г. по отношение на встъпилите страни. Той обаче отхвърля исканията за поверително третиране, подадени от жалбоподателите съответно на 7 януари 2015 г. по отношение на Pirelli и на 8 декември 2015 г. по отношение на Goldman Sachs, в частта, в която тези дружества са възразили срещу тези искания.
- 26 В рамките на процесуално-организационните действия, предвидени в член 89 от неговия процедурен правилник, Общият съд (осми състав) поставя въпроси на страните, на които те трябва да отговорят писмено. Страните отговарят на въпросите в определения за това срок.
- 27 След промяна в съставите на Общия съд, в приложение на член 27, параграф 5 от Процедурния правилник съдията докладчик е включен в осми състав (нов състав), на който съответно е разпределено настоящото дело.
- 28 В рамките на процесуално-организационните действия, предвидени в член 89 от Процедурния правилник, Общият съд иска от Комисията да представи някои документи. Комисията предоставя някои от поисканите документи и отправя искане за постановяване на мярка за събиране на доказателства, за да може да предостави останалите документи, поискани от Общия съд, а именно протоколи от устните изявления, направени от АВВ в рамките на искането му за

освобождаване от глоба, както и от J-Power Systems в рамките на съвместното му искане със Sumitomo Electric Industries и Hitachi Cable за освобождаване от глоба. С определения от 9 февруари и 2 март 2017 г. председателят на осми състав на Общия съд постановява мярка по събиране на доказателства, целяща да накара Комисията да представи въпросните протоколи. Комисията изпълнява тази мярка на 20 февруари 2017 г. и 9 март 2017 г.

- 29 По предложение на съдията докладчик Общият съд (осми състав) решава да започне устната фаза на производството. Устните състезания и отговорите на страните на поставените от Общия съд въпроси са изслушани в съдебното заседание от 20 март 2017 г.
- 30 Жалбоподателите, подкрепяни от Goldman Sachs, молят Общия съд:
- като главно искане, да отмени обжалваното решение в частта, която се отнася до тях,
 - при условията на евентуалност:
 - да отмени член 1, параграф 5 от обжалваното решение в частта в, която Комисията е установила, че PrysmianCS е участвало в посоченото нарушение в периода от 18 февруари 1999 г. до 27 ноември 2001 г.,
 - да отмени член 2, букви е) и ж) от обжалваното решение, в който се определя размерът на глобите, наложени „съвместно и солидарно“, от една страна, на Goldman Sachs и на тях самите, и от друга страна, на PrysmianCS и Pirelli,
 - да намали размера на наложените им глоби,
 - да отмени приложения I и II в частта, в която се отнасят до г-н R.,
 - да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.
- 31 Комисията, подкрепяна от Pirelli, моли Общия съд:
- да отхвърли жалбата,
 - да осъди жалбоподателите да заплатят съдебните разноски.

От правна страна

- 32 В жалбата жалбоподателите отправят както искане за частична отмяна на обжалваното решение, така и искане за намаляване на размера на наложените им глоби.

По искането за отмяна

- 33 В подкрепа на искането за отмяна жалбоподателите посочват девет основания. Първото основание е изведено от незаконосъобразността на извършените от Комисията проверки, второто — от нарушение на принципа на разумния срок в производствата в областта на конкуренцията, третото — от нарушение на принципа на добра администрация, четвъртото — от погрешно вменяване на отговорност на PrysmianCS за периода преди 27 ноември 2001 г., петото — от нарушение на член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003, тъй като Комисията не е определила частите, припадащи се на солидарните длъжници в рамките на вътрешното им отношение, шестото — от липсата на достатъчно доказателства за нарушение на член 101 ДФЕС, седмото — от погрешното определяне на продължителността на нарушението,

осмото — от нарушение на член 23, параграф 2 от същия регламент, на Насоките за определяне на размера на глобите от 2006 г. и на принципите на равно третиране и на пропорционалност, що се отнася до изчисляването на наложените глоби, и девето — от фактическа грешка, допусната с включването на г-н R. в списъка на лицата, релевантни за обжалваното решение.

По първото основание, изведено от незаконосъобразността на извършените от Комисията проверки

- 34 Жалбоподателите изтъкват, че мерките, приети от Комисията по време на внезапната проверка, на която са били подложени от 28 до 30 януари 2009 г. на основание на решението за проверка от 9 януари 2009 г. (наричано по-нататък „решението за проверка“), са незаконосъобразни, по-специално поради направените копия на твърдите дискове на някои преносими компютри на трима служители. По същество те поддържат, че получената от тези копия информация не е трябвало да се допуска в административното производство, нито да се взема предвид в обжалваното решение.
- 35 От една страна, жалбоподателят поддържа, че като е копирала всички документи от компютрите на служители на Prysmian, без да се запознае с естеството и релевантността на тези документи, Комисията, от една страна, е превишила правомощията си по член 20, параграф 2 от Регламент № 1/2003, а от друга страна, е нарушила обхвата на решението за проверка, като е разширила неговия географски и времеви обхват. Според тях посоченият регламент изисква всяка мярка, приета от Комисията в хода на проверката, да се извърши на указаното в решението място, а именно, в случая, помещенията на жалбоподателите в Милано (Италия), а не в помещенията на Комисията. Те добавят, че това поведение на Комисията не може да се обоснове с разпорежданията, съдържащи се в получената от тях обяснителна бележка относно проверките, извършени по силата на член 20, параграф 4 от този регламент.
- 36 От друга страна, жалбоподателите поддържат, че удължаването на проверката с един месец им е попречило да направят сериозна оценка на възможността да отправят искане за освобождаване от глоба или за намаляване на нейния размер, тъй като в този период било невъзможно да се прецени каква допълнителна стойност може да се добави към вече събраните от Комисията доказателства.
- 37 Комисията оспорва доводите на жалбоподателите.
- 38 Преди да се отговори на доводите на страните, трябва да се разгледа накратко начинът на провеждане на проверката, извършена от служителите на Комисията в помещенията на жалбоподателите.

– По начина на провеждане на проверката

- 39 Както е видно от изложението на фактите, съдържащо се в решение от 14 ноември 2012 г., Prysmian и Prysmian Cavi e Sistemi Energia/Комисия (T-140/09, непубликувано, EU:T:2012:597), което жалбоподателите не оспорват по време на съдебното заседание, на 28 януари 2009 г. инспекторите на Комисията, придружени от представител на Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato (Орган за защита на конкуренцията и на пазара, Италия), отиват в помещенията на жалбоподателите в Милано, за да извършат проверка на основание член 20, параграф 4 от Регламент № 1/2003. Те връчват на предприятието решението за проверка на „Prysmian [...] и на пряко или непряко контролираните от него предприятия, [включително] [PrysmianCS]“, както и обяснителната бележка относно проверката.

- 40 След това в присъствието на представителите и адвокатите на жалбоподателите инспекторите проверяват компютрите на петима служители. На втория ден от проверката, а именно 29 януари 2009 г., те информират жалбоподателите, че проверката ще отнеме повече време от първоначално предвидените три дни. Жалбоподателите изразяват готовност както да предоставят достъп до помещенията си през уикенда, така и да ги запечатат, за да може проверката да продължи през следващата седмица. На третия ден от проверката обаче, а именно 30 януари 2009 г., инспекторите решават да копират твърдите дискове на компютрите на трима от първоначално определените петима служители, за да разгледат съдържащата се в тях информация в помещенията на Комисията в Брюксел (Белгия).
- 41 Жалбоподателите посочват, че избраният от инспекторите метод на проверка е незаконосъобразен. От една страна, член 20 от Регламент № 1/2003 предвиждал, че проверката може да се извърши „[в] предприятия“. От друга страна, копирането на твърдите дискове на въпросните компютри противоречало на „принципа на релевантност“, с който трябвало да се отличават действията по разследване на Комисията, по силата на който материалите, иззети по време на проверката, трябва да са релевантни за предмета на проверката.
- 42 Инспекторите информират жалбоподателите, че всяко възражение срещу предвидената процедура за проверка ще се счита за „неоказване на съдействие“. Поради това жалбоподателите се подчиняват на тази процедура, но изготвят декларация, подписана от инспекторите, че си запазват правото да оспорят законосъобразността на процедурата пред съда.
- 43 Инспекторите правят три копия на твърдите дискове на въпросните компютри. Копията на твърдите дискове на два от компютрите са записани на *устройство* за пренос и съхранение на данни. Копието на твърдия диск на третия компютър е записано на твърдия диск на компютър на Комисията. Устройство за пренос и съхранение на данни и последният диск са поставени в запечатани пликове, които инспекторите отнасят в Брюксел. Инспекторите канят представителите на жалбоподателя да се явят в помещенията на Комисията в срок от два месеца, за да може копираната информация да бъде разгледана в тяхно присъствие.
- 44 На 26 февруари 2009 г. посочените в точка 43 запечатани пликове са отворени в присъствието на адвокатите на жалбоподателите в помещенията на Комисията. Инспекторите разглеждат съдържащите се в пликовете копия на твърдите дискове на въпросните компютри и разпечатват на хартиен носител документите, които считат за релевантни за разследването. Второ копие от тези документи на хартиен носител, както и списък на тези документи, са предоставени на адвокатите на жалбоподателя. Тези действия продължават на 27 февруари 2009 г. и приключват на 2 март 2009 г. Помещението, в което се провеждат, се запечатва в края на всеки работен ден в присъствието на адвокатите на жалбоподателите и се отваря на следващия ден отново в тяхно присъствие. След приключване на тези действия Комисията изтрива в присъствието на представителите на жалбоподателите направените от нея копия на твърдите дискове на въпросните компютри.

– По твърдяната липса на правно основание

- 45 По същество жалбоподателите упрекуват Комисията, че е копирала твърдите дискове на компютрите на някои служители на Prysman, за да ги използва впоследствие за целите на разследването в помещенията си в Брюксел, без да провери предварително дали съдържащите се в тях документи са релевантни за предмета на разследването. Според жалбоподателите тази практика надхвърля правомощията, които член 20, параграфи 1 и 2 от Регламент № 1/2003 предоставя на Комисията.

46 Най-напред следва да се припомни, че член 4 от Регламент № 1/2003 гласи, че „[с] цел прилагане на членове [101] и [102] от Договора Комисията разполага с правомощията, предвидени в [посочения] регламент“.

47 Член 20, параграф 1 от Регламент № 1/2003 предвижда, че за да изпълни задълженията, възложени ѝ с посочения регламент, Комисията може да извършва всички необходими проверки на предприятия или на сдружения на предприятия.

48 Що се отнася до правомощията, с които разполага Комисията, член 20, параграф 2 от Регламент № 1/2003 предвижда по-специално следното:

„Длъжностните лица и другите придружаващи лица, упълномощени от Комисията да извършат проверка, разполагат с правомощията:

[...]

б) да проверяват книгите и другите документи, свързани със стопанската дейност, независимо от носителя, на който се съхраняват;

в) да вземат или получават под всякаква форма копия или извлечения от тези книги или документи;

г) да запечатват всички търговски помещения и счетоводни книги или документи за срока и в степента, необходими за проверката;

[...]“.

49 В случая трябва да се уточни, че практиката, изразяваща се в копирането на твърд диск на компютър или на данни, съхранявани на носител на цифрова информация, се използва в рамките на законната технология на цифровата криминалистика (наричана по-нататък „FIT“), която служителите на Комисията използват по време на проверките. Всъщност, както посочва Комисията в писменото си становище, а жалбоподателите не го оспорват, използването на тази технология се състои в търсенето — с помощта на специален софтуер в твърдия диск на даден компютър или във всеки друг носител на цифрова информация — на релевантни с оглед на предмета на проверката данни чрез използването на ключови думи. Това търсене предполага предварителен етап, наречен „индексиране“, по време на който софтуерът каталогизира всички букви и думи, които се съдържат в твърдия диск на даден компютър или във всеки друг носител на цифрова информация, предмет на проверката. Продължителността на тава индексиране зависи от размера на съответния носител на цифрови данни, но като цяло отнема значително време. При тези обстоятелства служителите на Комисията по принцип копират данните, съдържащи се в носителя на цифрови данни на предприятието, предмет на проверката, за да индексират съхранените в него данни. Когато става дума за твърд диск на компютър, това копиране може да стане под формата на снимка. Тази снимка позволява да се направи точно копие на твърдия диск, предмет на проверката, което съдържа всички данни, налични в този твърд диск към момента на копирането, включително изтритите файлове.

50 В това отношение, първо, трябва да се констатира, че тъй като, от една страна, както бе обяснено в точка 49 по-горе, данните, съхранявани на носител на цифрова информация на предприятието, предмет на проверката, се копират за целите на индексирането, и тъй като, от друга страна, целта на това индексиране е да позволи да се потърсят впоследствие релевантни за разследването документи, копирането на такива данни попада в правомощията, предоставени на Комисията от член 20, параграф 2, букви б) и в) от Регламент № 1/2003.

- 51 Всъщност, противно на поддържаното от жалбоподателите, от член 20, параграф 2, букви б) и в) от Регламент № 1/2003 не следва, че правомощието на Комисията да взема или да получава копия или извлечения от книги или други документи, свързани със стопанската дейност на проверяваното предприятие, се ограничава до книгите и документите, които тя вече е проверила.
- 52 Освен това трябва да се отбележи, че такова тълкуване би могло да засегне полезния ефект на член 20, параграф 2, буква б) от Регламент № 1/2003, тъй като при определени обстоятелства е възможно проверката на книгите и на другите документи, свързани със стопанската дейност на проверяваното предприятие, да изисква или, както в случая, да може да бъде опростена чрез предварително копиране на посочените книги и документи.
- 53 Следователно, тъй като копирането на твърдия диск на въпросните компютри е част от използваната от Комисията FIT, чиято цел е търсенето на релевантна за разследването информация, такова копиране попада в правомощията, предвидени в член 20, параграф 2, букви б) и в) от Регламент № 1/2003.
- 54 Второ, доколкото доводите на жалбоподателите трябва да се тълкуват в смисъл, че с тях те упрекат Комисията, че е включила в преписката по разследването копията на твърдите дискове на въпросните компютри, без да провери предварително дали всички документи, съдържащи се в посочените копия, са релевантни с оглед на предмета на проверката, тези доводи не могат да бъдат приети.
- 55 Всъщност, както следва от точка 44 по-горе, едва след като е констатирала — по време на проверката на документите, съдържащи се в копията на твърдите дискове на въпросните компютри, извършена в помещенията на Комисията в Брюксел в присъствието на представители на жалбоподателите — че на пръв поглед някои от тези документи са релевантни с оглед на предмета на проверката, Комисията в крайна сметка е приложила към преписката по разследването въпросните документи на хартиен носител.
- 56 Трябва да се констатира, че противно на поддържаното от жалбоподателите, служителите на Комисията не са приложили направо към преписката по разследването документите, съдържащи се в копията на твърдите дискове на въпросните компютри, без да проверят предварително дали тези документи са релевантни с оглед на предмета на проверката.
- 57 Трето, по време на съдебното заседание жалбоподателите уточняват, по повод на въпрос, зададен в този смисъл от Общия съд, че не оспорват самото копиране на твърдите дискове на въпросните компютри по време на проверките в рамките на FIT, а факта, че направените копия са били отнесени в помещенията на Комисията в Брюксел, за да се търсят там впоследствие релевантни за разследването доказателства.
- 58 В това отношение трябва да се посочи, че член 20, параграф 2, буква б) от Регламент № 1/2003 не предвижда, както твърдят жалбоподателите, че проверката на книгите или другите документи, свързани със стопанската дейност на проверяваните предприятия, трябва да се извърши единствено в помещенията на тези предприятия, когато, както в случая, тази проверка не е можело да бъде довършена в първоначално предвидения срок. Той задължава Комисията единствено да предостави на проверяваните предприятия по време на проверката на документите в нейните помещения същите гаранции като тези, които е длъжна да спазва при проверките на място.
- 59 В случая трябва да се посочи, че в писменото си становище жалбоподателите не упрекат Комисията, че при проверката на копията на твърдите дискове на въпросните компютри тя е действала по начин, различен от този, по който би действала, ако проверката бе извършена в техните помещения. Във всички случаи трябва да се припомни, както е видно от изложението

на фактите в точки 43 и 44 по-горе, че посочените копия са отнесени в Брюксел в запечатани пликове, че Комисията е дала на жалбоподателите копие от тези данни, че отварянето на пликовете, в които се намират копията, и последващото им разглеждане е било извършено на договорена с жалбоподателите дата и в присъствието на техни представители, че помещенията на Комисията, в които са разгледани копията, са били надлежно защитени с поставянето на печати, че документите, извадени от тези копия, които Комисията е решила да приложи към преписката по разследването, са били разпечатани и описани, че копие от тези документи е било предоставено на жалбоподателите и че след приключване на разглеждането копията на въпросните твърди дискове са били изтрети окончателно.

- 60 Предвид гореизложеното трябва да се заключи, че при проверката Комисията не е надхвърлила правомощията си по член 20, параграф 2 от Регламент № 1/2003. Следователно това твърдение за нарушение на жалбоподателите трябва да се отхвърли.

– По твърдяното нарушение на решението за проверка

- 61 Що се отнася до довода на жалбоподателите, че като е търсила релевантна за разследването информация в копията на твърдите дискове на въпросните компютри в помещенията си в Брюксел, Комисията е нарушила географския и времевия обхват на решението за проверка, следва да се припомни, че съгласно практиката на Съда мотивите на посоченото решение ограничават обхвата на правомощията, предоставени на служителите на Комисията от член 20, параграф 2 от Регламент № 1/2003 (решение от 18 юни 2015 г., Deutsche Bahn и др./Комисия, C-583/13 P, EU:C:2015:404, т. 60).

- 62 В случая, от една страна, що се отнася до географския обхват на решението за проверка, следва да се констатира, че той е описан в член 1, втора алинея на това решение по следния начин:

„Проверката може да се извърши във всички помещения на [Prysmian] или на контролираните от него предприятия, и по-специално в офисите на следния адрес: Viale Scarca 222, 20126 Милано, Италия“.

- 63 Така от решението за проверка следва, че макар проверката да „може“ да се извърши във „всички помещения“ на групата Prysmian, и по-специално в офисите ѝ в Милано, не е задължително тя да се извършва, както твърдят жалбоподателите, само в техните помещения. Следователно решението за проверка не изключва възможността Комисията да продължи проверката в Брюксел.

- 64 От друга страна, що се отнася до времевия обхват на решението за проверка, следва да се посочи, че член 2 от това решение определя датата, от която може да се извърши проверка, но не уточнява датата, на която тя трябва да приключи.

- 65 Неуказването на дата за приключване на проверката естествено не означава, че тя може да продължи неограничено във времето, тъй като в това отношение Комисията е длъжна да спазва разумен срок в съответствие с член 41, параграф 1 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“).

- 66 В случая обаче трябва да се констатира, че в рамките на настоящото основание жалбоподателите не твърдят, че периодът от един месец, изтекъл от проверката в помещенията на жалбоподателите до продължаването на тази проверка в Брюксел, е неразумен.

- 67 От това следва, че противно на твърдяното от жалбоподателите, решението за проверка допуска служителите на Комисията да продължат да търсят в помещенията на Комисията в Брюксел релевантни за разследването документи в копията на твърдите дискове на компютрите на някои от служителите на Prysmian.
- 68 Предвид гореизложеното трябва да се заключи, че като е приела по време на проверката спорните мерки, Комисията не е нарушила обхвата на решението за проверка. Следователно тези твърдения за нарушение на жалбоподателите трябва да се отхвърлят.

– По невъзможността за подаване на искане за освобождаване от глоба

- 69 Жалбоподателите твърдят, че продължаването на проверката в периода от 28 януари 2009 г. до 26 февруари 2009 г. — датата на отваряне на запечатаните пликове, съдържащи копията на твърдите дискове на компютрите на някои от служителите на Prysmian — ги е лишило от възможността да направят оценка на риска за целите на подаване на искане за освобождаване от глоба или за намаляване на нейния размер. Те поддържат по-специално че, тъй като повече не са разполагали с информация, която има добавена стойност спрямо вече събраните от Комисията доказателства, са били поставени в по-неблагоприятно положение от останалите предприятия в рамките на програмата за освобождаване от глоби или намаляване на техния размер.
- 70 В това отношение следва да се припомни, че съгласно точка 10 от Известието относно освобождаването от глоби или намаляването на техния размер не се предоставя освобождаване от глоба „ако по времето на подаването [на информация и на доказателства] Комисията вече разполага с достатъчно доказателства, за да приеме решение да извърши проверка във връзка с твърдения картел или ако вече е извършила такава проверка“.
- 71 В случая обаче, както е видно от изложението на фактите, съдържащо се в точки 1—11 от решение от 14 ноември 2012 г., Prysmian и Prysmian Cavi e Sistemi Energia/Комисия (T-140/09, непубликувано, EU:T:2012:597), което жалбоподателите не оспорват, Комисията е разполагала с достатъчно доказателства, що се отнася до подводните и подземните електрически кабели с високо напрежение, за да разпорежи проверката, извършена в помещенията на Prysmian. От това следва, че не е било възможно жалбоподателите да бъдат освободени от глоба на основание на Известието относно освобождаването от глоби или намаляването на техния размер.
- 72 Вярно е, че съгласно точка 23 от Известието относно освобождаването от глоби или намаляването на техния размер предприятията, разкрили участието си в твърдян картел, засягащ Европейския съюз, които не отговарят на условията за освобождаване от глоба, могат да се възползват от възможността за намаляване на размера на глобите, които иначе следва да бъдат наложени. Съгласно точка 24 от посоченото известие, за да бъде допуснато до тази възможност, предприятието трябва да предостави на Комисията доказателства за твърдяното нарушение, които имат съществена добавена стойност спрямо доказателствата, с които Комисията вече разполага.
- 73 Трябва да посочи обаче, че копирането на твърдите дискове на компютрите на някои служители на Prysmian не е лишило жалбоподателите от информацията в тези твърди дискове, които са останали в тяхно притежание в първоначалното си състояние. Следователно жалбоподателите са били напълно в състояние да установят липсващата в тези цифрови копия информация, която с оглед на предмета на разследването е могла да има съществена добавена стойност спрямо доказателствата, с които Комисията вече разполага.

- 74 Освен това, въпреки че, както по същество поддържат жалбоподателите, Комисията вече е разполагала с твърдите дискове на компютрите, които съдържат информация, която те са могли да предоставят в искането си за частично освобождаване от глоба, отново трябва да се припомни, че фактът, че Комисията е направила копия на дисковете на някои служители на Prysmian, не означава, че тя е разгледала съдържанието на тези копия и че вече е имала достъп до съдържащата се в тях информация. Всъщност Комисията е проверила съдържането на въпросните копия едва в Брюксел след изваждането им от запечатаните пликосе. При тези обстоятелства жалбоподателите все още са имали възможност да разгледат съдържанието на посочените твърди дискове и да укажат на Комисията кои от съдържащите се в тях документи или доказателства биха могли да имат добавена стойност спрямо вече събраните от Комисията в хода на разследването документи и доказателства.
- 75 От това следва, че противно на поддържаното от жалбоподателите, Комисията не им е попречила да оценят възможността да подадат искане за частично освобождаване от глоба.
- 76 От изложените съображения следва, че въпросните копия на цифровите данни не са направени неправомерно и че следователно, противно на поддържаното от жалбоподателите, Комисията е могла законно да използва тези данни, за да обоснове извода си, че установеното в обжалваното решение нарушение е налице.
- 77 Ето защо първото основание трябва да се отхвърли.

По второто основание, изведено от нарушение на принципа на разумния срок

- 78 Жалбоподателите поддържат, че обжалваното решение трябва да се отмени, тъй като както общата продължителност на производството, а именно 62 месеца, така и продължителността на всеки един от неговите етапи, е надхвърлила значително това, което може да се счете за разумно. Те изтъкват по-конкретно че не са могли да подготвят защитата си, тъй като в периода преди получаването на изложението на възраженията не е бил ясен точният предмет на разследването. Те подчертават и че поради изтеклото време спомените за посочените от Комисията факти са избледнели. Накрая те посочват, че в съответствие със съдебната практика Комисията е трябвало да намали размера на глобата по справедливост, за да компенсира прекомерната продължителност на административното производство.
- 79 Комисията оспорва доводите на жалбоподателите.
- 80 Съгласно установената съдебна практика спазването на разумен срок при провеждане на административните производства в областта на политиката по конкуренцията представлява общ принцип на правото на Съюза, чието спазване се гарантира от юрисдикциите на Съюза (вж. решение от 19 декември 2012 г., Heineken Nederland и Heineken/Комисия, C-452/11 P, непубликувано, EU:C:2012:829, т. 97 и цитираната съдебна практика).
- 81 Принципът на разумен срок на административното производство е потвърден в член 41, параграф 1 от Хартата, по силата на който „всеки има право засягащите го въпроси да бъдат разглеждани от институциите, органите, службите и агенциите на Съюза безпристрастно, справедливо и в разумен срок“ (вж. решение от 5 юни 2012 г., Imperial Chemical Industries/Комисия, T-214/06, EU:T:2012:275, т. 284 и цитираната съдебна практика).
- 82 Разумният срок на всеки етап от производството се преценява в зависимост от присъщите за всяко дело обстоятелства, и по-специално от неговия контекст, от поведението на страните в хода на производството, от значението на делото за различните заинтересовани предприятия и

от степента му на сложност (вж. в този смисъл решения от 20 април 1999 г., *Limburgse Vinyl Maatschappij и др./Комисия*, T-305/94—T-307/94, T-313/94—T-316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94 и T-335/94, EU:T:1999:80, т. 126).

- 83 Съдът е постановил също, че в областта на политиката на конкуренция в административното производство пред Комисията могат да се разглеждат две последователни фази, всяка от които следва своя собствена вътрешна логика. Първата фаза, която продължава до изложението на възраженията, започва от момента, в който Комисията, упражнявайки поверените ѝ от законодателя на Съюза правомощия, предприеме мерки, за да обвини дадено лице в извършване на нарушение, и трябва да позволи на Комисията да формира становище относно по-нататъшния ход на производството. От своя страна втората фаза обхваща периода от изложението на възраженията до приемането на окончателното решение. Тя трябва да позволи на Комисията да се произнесе окончателно по твърдяното нарушение (решение от 21 септември 2006 г., *Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied/Комисия*, C-105/04 P, EU:C:2006:592, т. 38).
- 84 От друга страна, от съдебната практика следва, че когато нарушението на принципа на разумния срок е оказало влияние върху резултата от производството, такова нарушение може да доведе до отмяна на обжалваното решение (вж. в този смисъл решение от 21 септември 2006 г., *Technische Unie/Комисия*, C-113/04 P, EU:C:2006:593, т. 48 и цитираната съдебна практика).
- 85 Трябва да се уточни обаче, че при прилагането на правилата в областта на конкуренция превишаването на разумния срок може да бъде основание за отмяна само на решения, с които се установяват нарушения, и ако е било доказано, че нарушаването на принципа на разумния срок е довело до накърняване на правото на защита на засегнатите предприятия. Извън тази конкретна хипотеза неизпълнението на задължението за произнасяне в разумен срок не оказва влияние върху законосъобразността на административното производство по реда на Регламент № 1/2003 (решение от 21 септември 2006 г., *Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied/Комисия*, C-105/04 P, EU:C:2006:592, т. 42).
- 86 Накрая, тъй като спазването на правото на защита като принцип, чийто фундаментален характер е подчертаван многократно в практиката на Съда, има съществено значение в производствата като това в настоящия случай, е важно да се избегне непоправимото застрашаване на това право поради прекомерната продължителност на фазата на разследване и възможността тази продължителност да попречи на представянето на доказателства с цел да се обори твърдението за наличие на поведение, което може да ангажира отговорността на засегнатите предприятия. Поради това разглеждането на евентуалното възпрепятстване на упражняването на правото на защита не трябва да се ограничава до самата фаза, в която това право има пълно действие, а именно втората фаза на административното производство. Преценката относно причината за евентуалното отслабване на ефикасността на правото на защита трябва да обхване цялото производство, като се има предвид общата му продължителност (вж. решение от 21 септември 2006 г., *Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied/Комисия*, C-105/04 P, EU:C:2006:592, т. 50 и цитираната съдебна практика).
- 87 В случая следва да се констатира, че що се отнася до първата фаза на административното производство, тоест до тази, която обхваща периода от връчването на жалбоподателите на решението за проверка през януари 2009 г. до получаването на изложението на възраженията през юни 2011 г., са изминали 29 месеца. Втората фаза на административното производство, която обхваща периода от получаването на изложението на възраженията до приемането на обжалваното решение през април 2014 г., продължава 33 месеца.

- 88 В това отношение следва да се приеме, че продължителността както на първата, така и на втората фаза на административното производство не е прекомерна, като се имат предвид действията, които е предприела Комисията, за да довърши разследването и да приеме обжалваното решение.
- 89 Всъщност най-напред трябва да се посочи, подобно на Комисията, че разследването се отнася до картел с глобален обхват, който включва значителен брой участници и продължава почти десет години, и че в рамките на това разследване Комисията е трябвало да актуализира множество доказателства, включени в преписката, включително всички доказателства събрани по време на проверките и получени от дружествата, отправили искане за освобождаване от глоба. Освен това в хода на разследването Комисията е изпратила до участниците в засегнатия сектор множество искания за информация на основание на член 18 от Регламент № 1/2003 и на точка 12 от Известието относно освобождаването от глоби и намаляването на техния размер.
- 90 По-нататък следва да се посочи, че многобройните доказателства са накарали Комисията да приеме решение, което в текста на английски език е 287 страници и чието приложение 1 съдържа пълни референции към всички събрани във фазата на разследването доказателства и че мащабът и обхватът на картела, а и езиковите трудности също са забележителни. В това отношение трябва да се констатира, че обжалваното решение има 26 адресата от множество страни, като голяма част от тях са участвали в картела в различни правоорганизационни форми и са били реструктурирани по време на и след края на картела. Освен това трябва да се отбележи, че цялото обжалвано решение, което е съставено на английски език, е трябвало да се преведе на немски, френски и италиански език.
- 91 Накрая от обстоятелствата по спора, изложени в точки 3—10 по-горе, следва, че в рамките на административното производство Комисията е предприела серия от действия, които оправдават продължителността на всяка фаза на това производство и че жалбоподателите не са оспорили конкретно уместността на тези действия за целите на разследването, въпреки че им е бил поставен такъв въпрос по време на съдебното заседание.
- 92 Следователно, предвид необходимостта да се даде възможност на Комисията да извърши задълбочена оценка на доказателствата и на доводите на засегнатите от разследването страни, продължителността на двете фази на административното производство е разумна.
- 93 От това следва, че жалбоподателите нямат основание да твърдят, че продължителността на административното производство пред Комисията е била прекомерна и че последната е нарушила принципа на разумния срок.
- 94 Във всички случаи, дори евентуално да се констатира, че общата продължителност на административното производство е прекомерна и че е нарушен принципът на разумния срок, сама по себе си тази констатация не би била достатъчна, с оглед на цитираната в точки 84—86 по-горе съдебна практика, за да се стигне до извода за отмяна на обжалваното решение.
- 95 На първо място, следва да се припомни, че според жалбоподателите правото им на защита е нарушено, тъй като до получаване на изложението на възраженията те не са могли да установят с точност предмета на провежданото от Комисията разследване.
- 96 В това отношение трябва да се констатира, че предвид факта че проверките се правят в началото на разследването, Комисията все още не разполага с точна информация, за да направи конкретна правна преценка, и трябва тепърва да провери основателността на първоначалното си подозрение, както и да прецени значимостта на фактите, като целта на проверката е именно да се съберат доказателства във връзка с подозирано нарушение (вж. решение от 25 юни 2014 г., Nexans и Nexans France/Комисия, С-37/13 Р, ЕУ:С:2014:2030, т. 37 и цитираната съдебна практика).

- 97 Най-напред обаче трябва да се констатира, че в решението за проверка, изпратено на жалбоподателите през януари 2009 г., се посочва, че разследването на Комисията засяга конкретни антиконкурентни практики, като например разпределянето на пазари или обмена на информация в сектора на подземните и подводните електрически кабели. Независимо от отмяната на това решение в частта, в която се отнася до електрическите кабели, различни от подземните и подводните електрически кабели с високо напрежение, и противно на поддържаното от жалбоподателите, тази формулировка позволява да се определи с точност предметът на разследването, да се установят нарушенията на член 101, параграф 1 ДФЕС, които могат да бъдат вменени на жалбоподателите, и да се установят пазарите, на които са извършени посочените нарушения.
- 98 По-нататък следва да се посочи, че в изпратените на жалбоподателите искания за предоставяне на информация се уточняват видът на срещите, датите и местата — предмет на провежданото от Комисията разследване. Така от тези искания жалбоподателите са могли да разберат върху кои прояви и срещи падат подозренията на Комисията. При тези обстоятелства те нямат основание да твърдят, че не са били уведомени от самото начало на разследването за предмета на същото и за евентуалните твърдения за нарушение на Комисията. Следователно жалбоподателите са били в състояние от този момент нататък да подготвят защитата си, да съберат оневиняващите доказателства, с които разполагат, и да разпитат замесените служители.
- 99 На второ място, жалбоподателите поддържат, че съдържанието и контекстът на ръкописните бележки, използвани от Комисията като доказателства за антиконкурентни срещи, не са могли да бъдат възстановени поради избледняването на спомените на участниците в тези срещи.
- 100 Този довод не може да се уважи. Всъщност, макар да може да се приеме, че колкото по-отдалечено във времето е дадено събитие, толкова по-трудно е да си спомним за него, и че това до голяма степен затруднява защитата, жалбоподателите не посочват конкретните трудности, които са изпитали.
- 101 Освен това от установената съдебна практика следва, че по силата на общото задължение за полагане на грижа, което тежи върху всяко предприятие или сдружение на предприятия, жалбоподателите са длъжни да се грижат за правилното съхранение в книжата и архивите си на онези документи, чрез които може да се проследи дейността им, по-специално за да разполагат с необходимите доказателства в случай на евентуални съдебни или административни дела (вж. в този смисъл решение от 16 юни 2011 г., Heineken Nederland и Heineken/Комисия, T-240/07, EU:T:2011:284, т. 301 и цитираната съдебна практика). Когато до жалбоподателите е отправено искане за предоставяне на информация на основание на член 18 от Регламент № 1/2003, нещо, което жалбоподателите признават в жалбата си, те а fortiori е трябвало да положат по-голяма грижа и да вземат всички подходящи мерки за съхраняване на доказателствата, с които разумно са могли да разполагат.
- 102 Предвид гореизложеното трябва да се заключи, че дори да се констатира, че в случая разумният срок е бил превишен, жалбоподателите не са успели да докажат, че посоченото превишаване действително е нарушило правото им на защита.
- 103 Ето защо второто основание трябва да се отхвърли.
- 104 Що се отнася до довода на жалбоподателите, изтъкнат в рамките на това основание, че „Комисията не е намалила по справедливост размерът на [наложените им] глоби на основание на продължителността на административното производство“ и следователно не им е предоставила исканото „справедливо обезщетение“, този довод трябва да се счита за изтъкнат в подкрепа на искането им за намаляване на въпросния размер, което ще бъде разгледано в точка 271 по-долу.

По третото основание, изведено от нарушение на принципа на добра администрация

- 105 Жалбоподателите изтъкват, че обжалваното решение се основава на неясни, неточни и произволни устни изявления, направени в рамките на исканията за освобождаване от глоба. Освен това те упрекват Комисията, че не е подкрепила тези изявления с преки доказателства и не ги е тълкувала внимателно и грижливо, както изисква съдебната практика. Ето защо жалбоподателите считат, че Комисията е нарушила принципа на добра администрация.
- 106 Освен това жалбоподателите оспорват надеждността на изявленията на дружествата, оправили искане за освобождаване от глоба, тъй като тези изявления не са били направени от преки свидетели на твърдените факти, а от външни за предприятията адвокати. Що се отнася по-конкретно до второто дружество, отправило такова искане, жалбоподателите твърдят, че неговите изявления са били формулирани от адвокат, който е в конфликт на интереси.
- 107 Комисията оспорва тези доводи.
- 108 Съгласно член 41, параграф 1 от Хартата, озаглавен „Право на добра администрация“, „[в]секи има право засягащите го въпроси да бъдат разглеждани от институциите, органите, службите и агенциите на Съюза безпристрастно, справедливо и в разумен срок“.
- 109 Освен това член 48, параграф 1 от Хартата, озаглавен „Презумпция за невинност и право на защита“, предвижда, че „[в]секи обвиняем се счита за невинен до установяване на вината му в съответствие със закона“.
- 110 Съгласно съдебната практика в производство по налагане на глоба на предприятия за нарушение на член 101 ДФЕС Комисията не може само да разгледа представените от предприятията доказателства, а трябва да използва способите, с които разполага, за установяването на релевантните факти и обстоятелства с цел добро административно управление (вж. в този смисъл решение от 13 юли 1966 г., Consten и Grundig/Комисия, 56/64 и 58/64, EU:C:1966:41, стр. 501).
- 111 В случая трябва да се констатира, че с третото основание жалбоподателите поставят под съмнение надеждността и точността на доказателствата, които Комисията е използвала, за да ги обвини в нарушение на член 101 ДФЕС. В това отношение, първо, трябва да се посочи, че доводите на жалбоподателите относно нарушението на член 101 ДФЕС и относно липсата на достатъчно доказателства за установяване на участието им в единно продължено нарушение на посочения член ще бъдат разгледани заедно със сходните доводи, изтъкнати в рамките на шестото основание (вж. т. 168 —186 по-долу).
- 112 Второ, що се отнася до доводите на жалбоподателя относно неясния и неточен характер на устните изявления на дружествата, отправили искане за освобождаване от глоба, следва да се припомни, че според установената съдебна практика, въпреки че съдържанието на исковата молба или жалбата може да бъде обосновавано и допълвано по конкретни въпроси чрез препращане към извлечения от приложения към нея доказателства, общото препращане към други, макар и приложения към исковата молба или жалбата документи, не може да компенсира липсата на съществените елементи от правните доводи, които следва да бъдат посочени в самата искова молба или жалба (вж. решение от 17 септември 2007 г., Microsoft/Комисия, T-201/04, EU:T:2007:289, т. 94 и цитираната съдебна практика). В случая обаче посочените доводи са изтъкнати само чрез препращане към приложенията на жалбата. При тези обстоятелства трябва да се приеме, че доводите са недопустими.
- 113 Трето, жалбоподателите нямат основание да твърдят, че Комисията е нарушила принципа на добра администрация, като оспорват изчерпателността на проведената процедура по разследване.

- 114 Всъщност следва да се констатира, подобно на Комисията, че наред с информацията, получена въз основа на изявленията за освобождаване от глоба, в рамките на процедурата по разследване са направени внезапни проверки в помещенията на Nexans, на Nexans France и на жалбоподателите, отправени са множество искания за предоставяне на информация, изпратени са писма с изложение на фактите до всеки един от адресатите и са изложени писмени и устни доводи от страните, като по този начин е съставено досие, което в голямата си част се състои от електронни писма, бележки, становища и т.н. Тези доказателства — посочени в точка 3 от обжалваното решение, озаглавена „Описание на фактите“, която съдържа 398 съображения и 784 бележки под линия — както и други доказателства, са приложени към обжалваното решение (приложение I).
- 115 Поради това следва да се отхвърлят упреците на жалбоподателите — които освен това са формулирани общо и лаконично — от една страна, че Комисията се е основала изцяло на устните изявления, събрани въз основа на програмата за освобождаване от глоби или намаляване на техния размер, без да проведе самостоятелно разследване, и от друга страна, че Комисията е нарушила принципа на добра администрация при разглеждане на доказателствата, събрани по време на процедурата по разследване.
- 116 Що се отнася до твърдения конфликт на интереси, в който според жалбоподателите се намира един от адвокатите, направили изявления в рамките на съвместното искане за освобождаване от глоба, отправено на 2 февруари 2009 г. от Sumitomo Electric Industries, Hitachi Cable и J-Power Systems, достатъчно е да се посочи, че този довод не е подкрепен с конкретни доказателства, поради което трябва да се отхвърли.
- 117 Предвид гореизложеното следва да се приеме, че Комисията не е нарушила принципа на добра администрация.
- 118 Ето защо третото основание трябва да се отхвърли.

По четвъртото основание, изведено от погрешното вменяване на отговорност на PrysmianCS за периода преди 27 ноември 2001 г.

- 119 Жалбоподателите считат, че Комисията неправилно е вменила отговорност на PrysmianCS за период, през който то дори не е съществувало, а именно за периода преди 27 ноември 2001 г. Това основание се разделя на две части, изведени, от една страна, от нарушение на принципа на лична отговорност, и от друга страна, от нарушение на принципа на равно третиране и на задължението за мотивиране.

– По първата част, изведена от нарушение на принципа на лична отговорност

- 120 Жалбоподателите критикуват извода на Комисията в съображение 730 от обжалваното решение, че PirelliCSE, преименувано първоначално на PrysmianCSE, а след това на PrysmianCS, е „юридически и икономически приемник“ на PirelliCS и следователно трябва да носи отговорност за антиконкурентното поведение на последното дружество в периода преди 27 ноември 2001 г.
- 121 По-конкретно, що се отнася до констатацията за наличие на юридическа приемственост, жалбоподателите посочват, че на 27 ноември 2001 г. основните активи, свързани с дейността на PirelliCS в областта на енергетиката, са били прехвърлени на PirelliCSE в резултат на частично отделяне от първото дружество. PirelliCSE обаче не поело нито правата, нито задълженията на PirelliCS, така че не можело да се счита за негов правоприменик. Доколкото обаче на

30 декември 2002 г. PirelliCS било погълнато от Pirelli, последното било правоприменник на PirelliCS и следователно трябвало да носи отговорност за твърдяното нарушение за периода преди 27 ноември 2001 г.

- 122 Що се отнася до констатацията за наличие на икономическа приемственост, жалбоподателите считат, че Комисията погрешно е заключила, че PirelliCSE е приемник на PirelliCS. В това отношение те посочват, че принципът на икономическата приемственост е изключение от принципа за лична отговорност, което се прилага при строги условия, когато посоченият принцип не гарантира ефективността и възпиращия ефект на правилата на конкуренцията. Те добавят, че съгласно съдебната практика теорията за икономическата приемственост е приложима само когато структурните отношения, свързващи прехвърлителя и приобретателя на активите, съществуват към датата, на която Комисията приема решението си. Според тях в случая правните субекти, които образуват предприятието, натоварено с осъществяване на дейността в сектора на електрическите кабели преди 27 ноември 2001 г., а именно PirelliCS и Pirelli, понастоящем образуват единен субект, на който трябва да се вмени отговорността за противоправното поведение преди тази дата.
- 123 Комисията и Pirelli оспорват доводите на жалбоподателите.
- 124 Най-напред трябва да се посочи, че както е видно от точка 5.2.2, и по-конкретно от съображение 729 от обжалваното решение, Комисията е приела, че PrysmianCS носи отговорност за единно продължено нарушение, извършено от подразделението му, което осъществява дейността в сектора на електрическите кабели, за целия период на нарушението, тоест от 18 февруари 1999 г. до 28 януари 2009 г.
- 125 По-конкретно според съображение 730 от обжалваното решение дейността на групата Pirelli в сектора на електрическите кабели първоначално е била осъществявана от PirelliCS, след това, считано от 1 юли 2001 г., от PirelliCSE Italia SpA, и накрая, считано от 27 ноември 2001 г., от PirelliCSE. Освен това съгласно съображения 739—741 от посоченото решение след придобиването на PirelliCSE от дъщерно дружество на Goldman Sachs на 28 юли 2005 г., PirelliCSE е преименувано на PrysmianCSE, а впоследствие на PrysmianCS.
- 126 В този контекст Комисията счита, че PirelliCSE, а следователно и PrysmianCS носят отговорност за нарушението за периода преди 27 ноември 2001 г. като „юридически и икономически приемни[ци]“ на PirelliCS, нещо, което жалбоподателите оспорват. Следва да се отбележи също, че както уточняват страните в писмените си становища, на 30 декември 2002 г. PirelliCS се слива с Pirelli SpA, което на свой ред на 4 август 2003 г. се слива с Pirelli. Затова според жалбоподателите именно Pirelli като правоприменник на PirelliCS, а не PirelliCSE, трябва да се счита за единствено отговорно за твърдяното противоправно поведение за периода преди 27 ноември 2001 г.
- 127 Съгласно постоянната съдебна практика правото на Съюза в областта на конкуренцията се отнася до дейността на предприятията, като понятието за предприятие обхваща всяко образувание, което извършва икономическа дейност, независимо от правния статут и начина му на финансиране. Съгласно принципа на лична отговорност, ако наруши правилата на конкуренцията, такова образувание следва да носи отговорност (вж. решение от 18 декември 2014 г., Комисия/Parker Hannifin Manufacturing и Parker-Hannifin, C-434/13 P, EU:C:2014:2456, т. 39 и цитираната съдебна практика).
- 128 Съдът е уточнил, че когато дадено образувание, извършило нарушение на правилата на конкуренцията, претърпява правна и организационна промяна, от тази промяна не следва по необходимост възникването на ново предприятие, освободено от отговорност за действията на предходното образувание, противоречащи на посочените правила, ако от икономическа гледна точка двете образувания са идентични. Всъщност, ако предприятията можеха да избегнат

санкциите чрез обикновено изменение на правния си статут с преструктуриране, прехвърляне или други правни или организационни промени, щеше да се осуети постигането на целта да се санкционират действията, които противоречат на тези правила, и да се предотврати тяхното възобновяване посредством възпиращи санкции (вж. решение от 18 декември 2014 г., Комисия/Parker Hannifin Manufacturing и Parker-Hannifin, C-434/13 P, EU:C:2014:2456, т. 40 и цитираната съдебна практика).

- 129 Затова Съдът е приел, че когато две образувания съставляват едно икономическо образувание, обстоятелството, че образуванието, което е извършило нарушението, продължава да съществува, само по себе си не е пречка за санкциониране на образуванието, на което то е прехвърлило икономическата си дейност. В частност подобно налагане на санкция е допустимо, когато тези образувания са били под контрола на едно и също лице и предвид тесните връзки, които ги обединяват в икономически и организационен план, са изпълнявали по същество едни и същи търговски указания (вж. решение от 18 декември 2014 г., Комисия/Parker Hannifin Manufacturing и Parker-Hannifin, C-434/13 P, EU:C:2014:2456, т. 41 и цитираната съдебна практика).
- 130 В случая, както бе обяснено в точка 125 по-горе, в рамките на групата Pirelli дейността в сектора на електрическите кабели се е осъществявала от образувание, което е участвало пряко в разглежданото нарушение и което е било предмет на няколко вътрешни преобразувания и на прехвърляния в периода между 18 февруари 1999 г. и 28 юли 2005 г. Това обаче са операции, които не пречат на Комисията да заключи, че PirelliCSE е икономическият правопреемник на PirelliCS, считано от 27 ноември 2001 г., и че по тази причина първото дружество трябва да носи отговорност за участието в разглежданото нарушение за периода преди последната дата.
- 131 Всъщност, от една страна, следва да се отбележи, подобно на посоченото в обжалваното решение, че в периода от 18 февруари 1999 г. до 1 юли 2001 г. образуванието, което е осъществявало в рамките на групата Pirelli дейността в сектора на електрическите кабели и е участвало пряко в разглежданото нарушение, най-напред е било включено в PirelliCS под формата на специално подразделение. По-нататък, на 1 юли 2001 г. PirelliCS е прехвърлило част от дейността си в сектора на електрическите кабели на своето дъщерно дружество — PirelliCSE Italia. Прехвърлянето обхваща активите в Италия и инсталациите за производство на електрически кабели. Освен това на 27 ноември 2001 г. PirelliCS е прехвърлило на PirelliCSE останалата част от дейността си в сектора на електрическите кабели, както и дела си в PirelliCSE Italia, включително образуванието, участващо в разглежданото нарушение. В това отношение следва да се уточни, че макар в писмените си становища жалбоподателите да посочват, че не всички активи на PirelliCS са били прехвърлени на PirelliCSE, това твърдение се опровергава от точка 37 от отговора на жалбоподателите на изложението на възраженията от 24 октомври 2011 г., приложен към репликата. Освен това Общият съд констатира, след като задава въпрос в този смисъл, че в случая активите, които не са били прехвърлени на PirelliCSE, са незначителни и не са свързани с производството. Накрая от гореизложеното следва, че считано от 27 ноември 2001 г. PirelliCSE е единственото предприятие, което контролира изцяло дейността на посочената група в сектора на подземните и подводните електрически кабели.
- 132 От друга страна, трябва да се отбележи, че при първото прехвърляне на активи между PirelliCS и PirelliCSE Italia, между тези две образувания са съществували тесни връзки по смисъла на цитираната в точка 129 по-горе съдебна практика, тъй като PirelliCSE Italia е било изцяло дъщерно дружество на PirelliCS и тъй като, както е видно от съображение 730 от обжалваното решение, и двете дружества са принадлежали към една и съща група — Pirelli. Освен това трябва да се приеме, че предвид тесните връзки, които ги обединяват в икономически и организационен план, при второто прехвърляне на активи PirelliCS и PirelliCSE са изпълнявали едни и същи търговски указания. В това отношение трябва да се припомни, от една страна, че посочените две образувания са били под контрола на едно и също юридическо лице, а именно Pirelli SpA, впоследствие преименувано на Pirelli, и от друга страна, че в съображения 737 и 738

от обжалваното решение Комисията е констатирала, че в периода между 18 февруари 1999 г. и 28 юли 2005 г. Pirelli е упражнило решаващо влияние върху оперативното подразделение за електрическите кабели, участвало в разглеждания картел, което жалбоподателите не оспорват.

- 133 От това следва, че по силата на принципа на икономическата приемственост, както е определен от практиката на Съда, Комисията основателно е счела, че отговорността за неправомерното поведение на PirelliCS преди 27 ноември 2001 г. се носи от PirelliCSE.
- 134 Направеният по-горе извод не се поставя под съмнение от останалите доводи на жалбоподателите.
- 135 Първо, трябва да се отхвърли доводът на жалбоподателите, че тесните връзки между дружеството прехвърлител и дружеството приобретател трябва да съществуват към момента, в който Комисията приема решението, с което констатира извършването на нарушението. Всъщност, макар да е необходимо към датата на прехвърляне между прехвърлителя и приобретателя да съществуват структурни връзки, позволяващи да се приеме в съответствие с принципа на лична отговорност, че двете образувания съставляват едно-единствено предприятие, все пак не се изисква, с оглед на преследваната с принципа на икономическата приемственост цел, тези връзки да продължат да съществуват през целия останал период на нарушението или до приемането на решението, с което се санкционира нарушението (решение от 18 декември 2014 г., Комисия/Parker Hannifin Manufacturing и Parker-Hannifin, C-434/13 P, EU:C:2014:2456, т. 51).
- 136 Второ, доводът на жалбоподателите, че PrysmianCS не трябва да носи отговорност за периода, през който то дори не е съществувало, не може да бъде уважен. В това отношение е достатъчно да се посочи, че не е изключено наличието на икономическа приемственост в случай като настоящия, а именно новоучредено дружество, на което се прехвърлят активи за осъществяване на определена стопанска дейност и което впоследствие се прехвърля на трето независимо лице (вж. в този смисъл решение от 18 декември 2014 г., Комисия/Parker Hannifin Manufacturing и Parker-Hannifin, C-434/13 P, EU:C:2014:2456, т. 53).
- 137 Трето, трябва да се отхвърли доводът на жалбоподателите, че тъй като PirelliCS е продължило да съществува до сливането си с Pirelli SpA на 30 декември 2002 г., Pirelli трябва да носи отговорност за частта от нарушението преди пълното прехвърляне на PirelliCSE на дейността в сектора на кабелите. В това отношение, както следва от съдебната практика, когато две образувания съставляват едно икономическо образувание, обстоятелството, че образуванието, което е извършило нарушението, продължава да съществува, само по себе си не е пречка за санкциониране на образуванието, на което то е прехвърлило икономическата си дейност (решение от 18 декември 2014 г., Комисия/Parker Hannifin Manufacturing и Parker-Hannifin, C-434/13 P, EU:C:2014:2456, т. 54).
- 138 Четвърто, фактът, че когато Комисията е приела обжалваното решение, Pirelli продължавало да бъде жизнеспособно дружество, не може да обоснове, както твърдят жалбоподателите, носенето на отговорност за прякото участие в разглеждания картел, по-специално за периода преди 27 ноември 2001 г. Всъщност достатъчно е да се посочи, че икономическата жизнеспособност на бившето дружество майка на съответното предприятие към датата на приемане на обжалваното решение не е сред критериите, които, съгласно цитираната в точки 128 и 129 по-горе съдебна практика, трябва да се вземат предвид за целите на прилагане на принципа на икономическата приемственост. От друга страна, трябва да се припомни, че отговорността на Pirelli като дружество майка до 28 юли 2005 г. е призната в посоченото решение, тъй като по силата на член 2, буква ж) от това решение Pirelli е „съвместно и солидарно“ отговорно за заплащането на част от глобата.

- 139 Предвид гореизложеното трябва да се заключи, че Комисията не е нарушила принципа на лична отговорност, като е вменила на PirelliCSE отговорност за прякото участие в нарушението в периода преди 27 ноември 2001 г.
- 140 Нещо повече, дори да се приеме, както поддържат жалбоподателите, че Комисията е допуснала грешка, като е счела, че PirelliCSE е правопреемник на PirelliCS, тази констатация е без значение за вменяването на първото дружество на отговорността за прякото участие в нарушението преди 27 ноември 2001 г., тъй като, във всички случаи, Комисията правилно е констатирала, че PirelliCSE е икономически правопреемник на PirelliCS и поради това носи отговорност за този период.
- 141 Първата част от настоящото основание трябва да се отхвърли.
- *По втората част, изведена от нарушение на принципа на равно третиране и на задължението за мотивиране*
- 142 Жалбоподателите твърдят, че Комисията е нарушила принципа на равно третиране и задължението за мотивиране, тъй като по същество е счела, че PrysmianCS е единственото образуване, което носи отговорност, в качеството си на правопреемник на друго предприятие. Според тях Nexans France и Silec Cable не са били подведени под такава отговорност, въпреки че са в сходно положение.
- 143 Комисията и Pirelli оспорват доводите на жалбоподателите.
- 144 Съгласно постоянната съдебна практика принципът на равно третиране или за недопускане на дискриминация изисква да не се третират по различен начин сходни положения и да не се третират еднакво различни положения, освен ако такова третиране не е обективно обосновано (вж. решения от 27 юни 2012 г., Bolloré/Комисия, T-372/10, EU:T:2012:325, т. 85 и цитираната съдебна практика и от 19 януари 2016 г., Mitsubishi Electric/Комисия, T-409/12, EU:T:2016:17, т. 108 и цитираната съдебна практика).
- 145 От друга страна, Съдът наскоро припомни, че щом с поведението си дадено предприятие е нарушило член 101 ДФЕС, то не може да се освободи от санкция, с мотива че на друг икономически оператор не е наложена глоба. Всъщност предприятие, на което е наложена глоба заради участието му в картел в нарушение на правилата на конкуренцията, не може да иска отмяна или намаляване на размера на тази глоба, с мотива че друг участник в същия картел не е санкциониран за част или за цялото си участие в посочения картел (вж. в този смисъл решения от 16 юни 2016 г., Evonik Degussa и AlzChem/Комисия, C-155/14 P, EU:C:2016:446, т. 58 и 59 и от 9 март 2017 г., Samsung SDI и Samsung SDI (Малайзия)/Комисия, C-615/15 P, непубликувано, EU:C:2017:190, т. 37 и 38 и цитираната съдебна практика).
- 146 Спазването на принципа на равно третиране трябва да се съчетава със спазването на принципа на законност, съгласно който никой не може да се позовава в своя полза на незаконосъобразност, допусната в полза на друго. Всъщност евентуална незаконосъобразност, допусната по отношение на друго предприятие, което не е страна в настоящото производство, не може да доведе до това съдът на Съюза да установи наличието на дискриминация и оттам на незаконосъобразност по отношение на жалбоподателите. Подобен подход би означавал да се затвърди принципът на „равно третиране в незаконосъобразността“ и в случая Комисията да бъде задължена да не взема предвид доказателствата, с които разполага, за да санкционира предприятието, извършило нарушение, за което следва да се наложи наказание, единствено поради това че друго предприятие, което евентуално се намира в сравнимо положение, незаконосъобразно е избегнало санкция. Освен това, както ясно личи от съдебната практика относно принципа на равно третиране, щом с поведението си дадено предприятие е нарушило

член 101, параграф 1 ДФЕС, то не може да се освободи от санкция, с мотива че на други икономически оператори не е наложена глоба, дори когато, както в случая, положението на последните не е предмет на производство пред съд на Съюза (вж. в този смисъл решение от 16 ноември 2006 г., *Peróxidos Orgánicos*/Комисия, T-120/04, EU:T:2006:350, т. 77).

- 147 В случая трябва да се посочи, че както следва от точка 139 по-горе, Комисията не е нарушила принципа на лична отговорност, като е вменила на *PirelliCSE*, а следователно и на *PrysmianCS* отговорността за участието в нарушението за периода преди 27 ноември 2001 г. Следователно, дори да се предположи, че Комисията е допуснала евентуална незаконосъобразност, като не е счела, че *Nexans France* и *Silec Cable* носят отговорност в посочения от жалбоподателите смисъл, Общият съд счита, в светлината на цитираната в точки 145 и 146 по-горе съдебна практика, че такава евентуална незаконосъобразност, с разглеждането на която той не е сезиран в рамките на жалбата по настоящото дело, по никакъв начин не може да го накара да констатира наличието на дискриминация по отношение на жалбоподателите, а оттам и на незаконосъобразен акт.
- 148 Следователно втората част от настоящото основание трябва да се отхвърли, а оттам и основанието в неговата цялост.

По петото основание, изведено от нарушение на член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003, поради това че Комисията не е определила частите, припадащи се на солидарните длъжници в рамките на вътрешното им отношение

- 149 Жалбоподателите, както и *Goldman Sachs*, изтъкват, че Комисията е трябвало да определи частите, припадащи се на солидарните длъжници в рамките на вътрешното им отношение. Според тях определянето на тези части не е необходимо, когато дружествата принадлежат към една и съща група към момента на приемане на обжалваното решение. Когато обаче формираното от тези дружества икономическо образувание вече не съществува, както в случая, Комисията била длъжна да определи в това решение припадащите се части.
- 150 Комисията и *Pirelli* оспорват тези доводи.
- 151 Съгласно практиката на Съда понятието на правото на Съюза за солидарна отговорност за заплащането на глобата, доколкото то е само проявление *ipso iure* на понятието за предприятие, се отнася единствено за предприятието, а не за дружествата, от които то е съставено (вж. решение от 26 януари 2017 г., *Villeroiy & Boch*/Комисия, C-625/13 P, EU:C:2017:52, т. 150 и цитираната съдебна практика).
- 152 Макар от член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003 да следва, че Комисията може да наложи солидарно глоба на няколко дружества, доколкото те са включени в едно и също предприятие, нито текстът на тази разпоредба, нито целта на механизма на солидарната отговорност позволяват да се приеме, че това правомощие за налагане на санкции се простира, отвъд определянето на външното отношение на солидарна отговорност, до правомощието да се определят частите, припадащи се на солидарните длъжници в рамките на вътрешното им отношение (вж. решение от 26 януари 2017 г., *Villeroiy & Boch*/Комисия, C-625/13 P, EU:C:2017:52, т. 151 и цитираната съдебна практика).
- 153 Напротив, целта на механизма на солидарната отговорност се състои в това, че той представлява допълнителен правен способ, с който разполага Комисията, за да увеличи ефективността на своите действия в областта на събирането на наложените глоби за нарушения на правото на конкуренцията, тъй като този способ намалява риска от неплатежоспособност спрямо Комисията в качеството ѝ на кредитор по дълга, който представляват тези глоби, което

допринася за постигането на възпиращата цел, преследвана по принцип от правото на конкуренция (вж. решение от 26 януари 2017 г., Villeroy & Boch/Комисия, C-625/13 P, EU:C:2017:52, т. 152 и цитираната съдебна практика).

- 154 Определянето на припадащите се части на солидарните длъжници в съществуващото вътрешно отношение между тях обаче няма тази двойна цел. Всъщност става въпрос за правен спор, който се повдига на по-късен етап и по принцип вече не е от интерес за Комисията, тъй като цялата глоба ѝ е била платена от един или от няколко от посочените съдлъжници (вж. решение от 26 януари 2017 г., Villeroy & Boch/Комисия, C-625/13 P, EU:C:2017:52, т. 153 и цитираната съдебна практика).
- 155 В случая е достатъчно да се констатира, в светлината на цитираната в точки 151—154 по-горе съдебна практика, че в конкретния случай Комисията не е била длъжна да определи частите, припадащи се на жалбоподателите и на встъпилите страни в рамките на вътрешното им отношение. Всъщност, тъй като е стигнала до извода, че през целия период на нарушението жалбоподателите и встъпилите страни са представлявали едно предприятие по смисъла на правото на конкуренция, и това не се оспорва от жалбоподателите, Комисията е могла да се ограничи до това да определи размера на глобата, която тези дружества дължат солидарно.
- 156 Доводът на жалбоподателите, че към датата на приемане на обжалваното решение встъпилите страни вече не са представлявали едно общо предприятие с тях, не може да постави под съмнение извода, направен в точка 155 по-горе.
- 157 От една страна, трябва да се отбележи, че уважаването на този довод би било в противоречие със самото понятие за солидарна отговорност. В това отношение трябва да се констатира, че механизмът на солидарната отговорност по дефиниция предполага, че Комисията може да се обърне както към дружеството майка, така и към дъщерното дружество, без да предвижда припадащи се части в твърдения от жалбоподателите смисъл. Всъщност, както Съдът вече е постановявал, при налагането на глоба не се отдава „предимство“ на едното или другото от тези дружества (вж. решение от 18 юли 2013 г., Dow Chemical и др./Комисия, C-499/11 P, EU:C:2013:482, т. 49 и цитираната съдебна практика).
- 158 От друга страна, трябва да се приеме, че уважаването на подобен довод би могло да подкопае целта на механизма на солидарната отговорност, който съгласно цитираната в точка 153 по-горе съдебна практика представлява допълнителен правен способ, с който разполага Комисията за подсилване както на ефикасността на събирането на наложените глоби, така и на целта да се постигне възпиращ ефект, която правото на конкуренция по принцип преследва.
- 159 Предвид гореизложеното трябва да се приеме, че в случая Комисията не е нарушила разпоредбите на член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003, като не е определила частите, припадащи се на жалбоподателите и на встъпилите страни в рамките на вътрешното им отношение.
- 160 Следователно петото основание трябва да се отхвърли.

По шестото основание, изведено от липсата на достатъчно доказателства за нарушение на член 101 ДФЕС

- 161 Жалбоподателите изтъкват по същество, че Комисията не е доказала надлежно наличието на антиконкурентно споразумение, противоречащо на член 101 ДФЕС, а следователно и участието им в него. Според тях съществуването на споразумението за „националната територия“, а следователно и на споразумението за „европейската картелна конфигурация“, както е описана от Комисията, не е подкрепено с достатъчно доказателства.
- 162 Първо, жалбоподателите считат, че изводът на Комисията, че е налице споразумение за „националната територия“ се основава на тавтологични разсъждения, които не им позволяват да се защитят. В това отношение те поддържат, че Комисията не е представила преки доказателства за наличието на посочения принцип. Освен това те критикуват факта, че необсъждането на европейските проекти се тълкува като знак за наличие на антиконкурентно споразумение, а опитите на японските и южнокорейските дружества да „навязат“ на пазара в ЕИП не се тълкуват като знак за конкуренция, а като нарушение на този принцип.
- 163 Второ, жалбоподателите твърдят, че в хода на административното производство са представили множество алтернативни обяснения на събитията, посочени в обжалваното решение, както и обяснения на факта, че японските и южнокорейските производители не са искали да се конкурират в ЕИП.
- 164 От една страна, жалбоподателите изтъкват, че тристранните срещи „А/Р/К“, посветени на сътрудничеството при износ, са се провели между 1998 г. и 2005 г. в резултат на Super Tension Cables Export Agreement (Споразумение за износа на кабели с много високо напрежение, наричано по-нататък „СТЕА“) и на Sub-marine Cable Export Association (Асоциация за износ на подводни кабели, наричана по-нататък „ЕМАС“), отнасяли са се до проекти, изпълнени или подлежащи на изпълнение извън ЕИП, но не са довели до каквото и да било споразумение.
- 165 От друга страна, жалбоподателите твърдят, че съществуват множество пречки за това японските и южнокорейските дружества да извършват дейност в ЕИП, а европейските дружества да извършват дейност в Япония и в Южна Корея. По-конкретно тези пречки били свързани с чувствителната разлика между характеристиките на проектите в различните страни, с културните и езиковите различия, с факта, че някои оператори на мрежи отказвали да работят с доставчици, които не разполагат с поне един местен представител, присъстващ физически в съответната страна, и с транспортните разходи. Накрая, жалбоподателите поддържат, че фактът, че след започване на разследването множество японски и южнокорейски дружества са предприели стъпки, за да „навязат“ в ЕИП, не е достатъчен, за да се отхвърлят тези доводи.
- 166 Трето, жалбоподателите поддържат, че тъй като Комисията не е доказала наличието на споразумението за „националната територия“, тя не може да ги упрекне и в наличието на картел за разпределяне на проекти на европейско равнище.
- 167 Комисията оспорва тези доводи.
- 168 Най-напред трябва да се посочи, че в рамките на настоящото основание жалбоподателите отново повтарят доводите, с които целят да докажат, че Комисията е основала констатациите си изключително на исканията за освобождаване от глоба или за намаляване на нейния размер, което показвало слабост в разследването. Както обаче става ясно от анализа на третото основание, изведено от нарушение от страна на Комисията на принципа на добра администрация, твърдението, че Комисията се е основала изцяло на устните изявления, събрани въз основа на програмата за освобождаване от глоби или намаляване на техния размер, без да проведе самостоятелно разследване, не се подкрепя от съдържанието на

обжалваното решение, и по-специално от точка 3 от това решение, в която, както е видно от точка 114 по-горе, Комисията излага различните доказателства, на които се е позовавала, за да подкрепи изводите си относно разглеждания картел.

- 169 Що се отнася до доводите на жалбоподателите, че Комисията не е успяла да докаже наличието на споразумението за „национална територия“, следва да се припомни, че както е видно от точка 12 по-горе и от съображение 76 и следващите от обжалваното решение, съгласно това споразумение японските и южнокорейските производители, са се въздържали да се конкурират с европейските производители на европейската „национална територия“, както е определена от участниците в картела, в замяна на ангажимента на европейските производители да не се конкурират с тях на „националните територии“, по-специално в Япония и в Южна Корея. Според Комисията наред с това споразумение е съществувало и споразумение за „износните територии“, изразяващо се в разпределянето между европейските производители, от една страна, и японските и южнокорейските производители, от друга страна, на проекти извън „националните територии“ съгласно „квотата 60/40“. Във връзка с последното, от съображения 79 и 247 от посоченото решение е видно, че Гърция дълго време не е била част от европейската „национална територия“ по смисъла на въпросното споразумение и че проектите в Гърция са били част от разпределянето на „износните територии“.
- 170 В случая наличието на споразумението за „националната територия“, както и на „европейската картелна конфигурация“, не могат реално да се поставят под съмнение от доводите на жалбоподателите в това отношение.
- 171 Всъщност, на първо място, следва да се отбележи, че споразумението за „националната територия“ е описано в съображения 76—86 от обжалваното решение въз основа на доказателства, които жалбоподателите не оспорват изрично. Наличието на това споразумение се подкрепя и от доказателствата, изброени в точка 3 от посоченото решение, озаглавена „Описание на фактите“, които жалбоподателите отново не оспорват с конкретни доводи. Освен това в съображения 107—115 от това решение Комисията обобщава доказателствата относно наличието на „европейска картелна конфигурация“, а жалбоподателите не се опитват да оборят това.
- 172 Освен това в съображение 493 от обжалваното решение Комисията обобщава всички доказателства, събрани по време на разследването, включително тези относно споразумението за „националната територия“ и относно „европейската картелна конфигурация“, които жалбоподателите не оспорват с конкретни доводи, с изключение на доводите в съображение 234 от посоченото решение, които обаче не са подкрепени с никакви доказателства. Анализът на посочените в съображение 493 от това решение доказателства показва по-конкретно следното:
- първо, участниците в картела са се присъединили мълчаливо или изрично към споразумение или съгласувана практика, по силата на които европейската „национална територия“ е защитена от конкуренцията на японските и южнокорейските доставчици на електрически кабели, и обратно (съображение 493, буква а) от обжалваното решение),
 - второ, „членове R“ на картела са участвали в „европейската картелна конфигурация“, която разпределя териториите и клиентите в рамките на ЕИП (съображение 493, буква б) от обжалваното решение),
 - трето, някои от участниците, включително жалбоподателите, са договаряли цените на подводните и подземните електрически кабели, включително за проекти в ЕИП (съображение 493, буква г) от обжалваното решение),

- четвърто, някои от участниците, включително жалбоподателите, са подавали привидни оферти, за да гарантират договореното разпределение на проектите за подземни и подводни електрически кабели, включително за проекти в ЕИП (съображение 493, буква д) от обжалваното решение),
- пето, някои участници, включително жалбоподателите, са обменяли чувствителна търговска и стратегическа информация, като тази за свободния си капацитет или за интереса си към конкретни обществени поръчки, включително към проекти в ЕИП (съображение 493, буква е) от обжалваното решение),
- шесто, някои участници, включително жалбоподателите, са участвали в практики за укрепване на картела, като например колективен отказ за доставка на принадлежности или за предоставяне на техническа помощ на някои конкуренти (съображение 493, буква ж) от обжалваното решение),
- седмо, някои от участниците, включително жалбоподателите, са наблюдавали изпълнението на споразуменията за разпределяне и за определяне на цените чрез размяната на становища и на пазарна информация и предвиждането на задължение за докладване, включително за проекти в ЕИП (съображение 493, буква з) от обжалваното решение).

173 Накрая следва да се посочи, че освен констатациите на Комисията относно споразумението за „националната територия“ и относно „европейската картелна конфигурация“ в съображение 493 от обжалваното решение се посочват и всички доказателства относно правилото за „износните територии“, към което жалбоподателите също имат отношение.

174 Следователно събраните от Комисията доказателства, които Общият съд е поискал да бъдат представени в рамките на процесуално-организационните действия и действията по събиране на доказателства по време на писмената фаза на производството по настоящото дело (вж. т. 28 по-горе), потвърждават наличието на споразумението за „националната територия“ и на „европейската картелна конфигурация“, както и участието на жалбоподателите в посочения картел, а жалбоподателите не представят конкретни доказателства, които, както те твърдят, могат да поставят под съмнение наличието на обща воля за прилагане на споразумение, засягащо ЕИП.

175 На второ място, трябва да се отбележи, подобно на Комисията, че в писмените си становища жалбоподателите не оспорват представените в обжалваното решение доказателства, а само цитират откъси от това решение, и по-специално съображения 78, 501 и 626, за да оспорят надеждността на констатацията за наличието на споразумението за „националната територия“. Впрочем в това отношение трябва да се констатира, че в същото решение се посочват множество доказателства, които потвърждават инкриминиращите доказателства, изтъкнати от дружествата, отправили искане за освобождаване от глоба или за намаляване на нейния размер, устните изявления и отговорите на исканията за информация, които, наред със събраните по време на проверките документи, доказват наличието на посоченото правило.

176 По-конкретно трябва да се посочи, че съображение 626 от обжалваното решение препраща към някои други съображения от това решение, в които се съдържат доказателства за наличието на споразумението за „националната територия“, а именно съображения 306, 329, 353, 355, 357, 358, 380, 384, 386, 393, 428 и 437 от посоченото решение, срещу които жалбоподателите не излагат задълбочени доводи. Освен това в съображения 80—86 от същото решение се посочва, че такова споразумение се е прилагало към европейските проекти, обсъждани от европейските, японските и южнокорейските оператори. Също така, както посочва Комисията, тези доказателства оборват частта от устното изявление на J-Power Systems, цитирано от жалбоподателите в подкрепа на твърдението им, че контактите между производителите на електрически кабели във връзка с „националните територии“ са прекратени в края на 2004 г. Те

са достатъчни и за да оборят обяснението на жалбоподателите, че срещите, по време на които посочените производители се решили да си сътрудничат на пазара, са се отнасяли само до проекти извън ЕИП.

- 177 На трето място, в съображения 502—509 от обжалваното решение Комисията посочва доказателствата за прилагането на споразумението за „националната територия“ и на „европейската картелна конфигурация“. В това отношение трябва да се констатира, че в рамките на първото основание жалбоподателите цитират части от тези документи, но не оспорват по-специално инструкциите, дадени на азиатските производители, за да се гарантира прилагането на посоченото споразумение. Освен това, както подчертава Комисията и както следва от посочените съображения, жалбоподателите не оспорват и доказателствата за това, че страните са знаели, че действията им са незаконосъобразни и са взели някои предпазни мерки от организационно и техническо естество, за да не бъдат разкрити.
- 178 На четвърто място, що се отнася до довода на жалбоподателите, че Комисията е трябвало да анализира последиците от картела, достатъчно е да се посочи, че Комисията няма такова задължение когато става въпрос за нарушения с оглед на целта, какъвто е случаят с установеното в обжалваното решение разпределение на пазара (вж. решение от 16 юни 2015 г., FSL и др./Комисия, T-655/11, EU:T:2015:383, т. 420 и цитираната съдебна практика). Във всички случаи следва да се отбележи, че в точка 3.3 от обжалваното решение са изложени доказателствата за прилагането на картела, срещу които жалбоподателите не излагат конкретни доводи, и по-специално са посочени примери, като тези в съображения 113 и 114 от посоченото решение. Освен това трябва да се добави, че макар, както посочват жалбоподателите, някои от проектите, разпределени между страните и посочени по-конкретно в съображение 192, съображение 234, буква а) и съображение 151 от това решение, да не са били изпълнени, от цитираната в съображение 645 от същото решение съдебна практика следва, че прилагането, макар и частично, на споразумение с антиконкурентна цел е достатъчно за отхвърляне на възможността да се приеме, че не е налице отражение на посоченото споразумение върху пазара (решение от 25 октомври 2005 г., Groupe Danone/Комисия, T-38/02, EU:T:2005:367, т. 148). Във всички случаи трябва да се добави, че тези проекти не могат да поставят под съмнение останалите доказателства, посочени от Комисията.
- 179 На пето място, жалбоподателите твърдят по същество, че по технически, търговски и исторически причини японските и южнокорейските производители нямат стимули да се конкурират за „европейски проекти“. Според тях тези причини дават правдоподобно обяснение на доказателствата, посочени в обжалваното решение.
- 180 В това отношение следва да се припомни, че съгласно съдебната практика дадено споразумение, което има за цел да защити европейските производители на територията на Съюза от действителна или потенциална конкуренция на други чуждестранни производители, може да ограничи конкуренцията, освен ако не са налице непреодолими пречки за навлизането на европейския пазар, които изключват каквато и да е потенциална конкуренция от страна на тези чуждестранни производители (вж. в този смисъл решение от 21 май 2014 г., Toshiba/Комисия, T-519/09, непубликувано, EU:T:2014:263, т. 230).
- 181 В случая жалбоподателите не могат да твърдят, че японските и южнокорейските производители не са били най-малкото потенциални конкуренти на европейските производители в рамките на ЕИП.
- 182 Всъщност следва да се отбележи, първо, че както е видно от съображение 658 от обжалваното решение, участниците редовно са потвърждавали участието си в споразумението, а членове „А“ и „R на картела са се информирали взаимно за поканите за участие в търгове, провеждани на „територии“ на другата страна в споразумението. Второ, съгласно съображение 663 от посоченото решение европейските клиенти редовно са канели японските и южнокорейските

производители да правят оферти за проектите си. Освен това в последното съображение Комисията препраща към съображения 231 и 279 от решението, в които са посочени някои доказателства за това, че от двама японски производители е било поискано да направят оферти за проекти, преди тези проекти да бъдат изпълнени в ЕИП, и по-специално в Испания, Италия, Нидерландия и Обединеното кралство. Трето, обстоятелството, че както е видно от съображения 664 и 666 от същото решение, е възможно различните клиенти да имат различни технически изисквания, както поддържат жалбоподателите, важи за всички потенциални доставчици, независимо дали са европейски, японски или южнокорейски. Четвърто, както е посочено в съображение 666 от въпросното решение, след започване на разследването от Комисията няколко японски и южнокорейски производители са предприели стъпки, за да участват в проекти, които предстои да бъдат реализирани в ЕИП. Пето, трябва да се посочи, че през 2001 г. и 2005 г. едно [южно]корейско предприятие е участвало, както се посочва в съображение 661 от същото решение, в проекти за продажбата на системи от електрически кабели, които трябва да се реализират в ЕИП. Това участие потвърждава факта, че въпросното предприятие е било поне потенциален конкурент на европейските производители в ЕИП и че не са съществували непреодолими пречки за навлизане на европейския пазар.

- 183 От това следва, че противно на твърдяното от жалбоподателите, участието на японските и южнокорейските производители в проекти в ЕИП не е било нито технически невъзможно, нито икономически нежизнеспособно.
- 184 Следователно жалбоподателите не успяват да поставят под съмнение констатацията на Комисията, че са участвали в антиконкурентно споразумение, което предвижда по-конкретно споразумението за „националната територия“.
- 185 Предвид гореизложеното трябва да се заключи, че жалбоподателите не са доказали, че Комисията не е доказала надлежно нарушението на член 101 ДФЕС.
- 186 Ето защо шестото основание трябва да се отхвърли.

По седмото основание, изведено от погрешно определяне на продължителността на нарушението

- 187 Жалбоподателите считат, че Комисията не е доказала надлежно началната дата на антиконкурентното споразумение, особено за периода от 1999 г. до 2000 г., през който според тях се е състоял само един „строго преговорен етап“. Те поддържат по-специално че няма доказателства за това, че нарушението е започнало със срещата от 18 февруари 1999 г. в Цюрих (Швейцария), както и за сключването на споразумение по време на останалите срещи, в които участва Pirelli между 1999 г. и 2000 г.
- 188 От една страна, що се отнася до срещата от 18 февруари 1999 г. в Цюрих, жалбоподателите изтъкват, че единственото писмено доказателство в преписката на Комисията е вътрешна докладна записка, съставена от г-н Y., служител на Sumitomo Electric Industries, която е била предоставена в рамките на съвместното искане за освобождаване от глоба и която е била изтъкувана като протокол от въпросната среща, въпреки че авторът не бил посочен и че докладната записка не била споделена с други лица, присъстващи на срещата. Според жалбоподателите това било доказателство със слаба доказателствена стойност, което не се потвърждавало от нито едно от устните изявления на J-Power Systems, нито от по-широка съвкупност от доказателства. Те изтъкват също, че в съображение 497 от обжалваното решение самата Комисия е посочила, че по време на въпросната среща не е било постигнато споразумение за определяне на „националните територии“ или за разпределяне на квоти за проектите извън тези територии. Така Комисията не можела да поддържа, че от тази дата е налице картел или че участниците са премахнали или намалили чувствително несигурността

относно пазарното си поведение. Накрая според жалбоподателите анализът на практиката по вземане на решения на Комисията показва, че началната дата на един картел никога не е била определяна въз основа на толкова малко доказателства.

- 189 От друга страна, що се отнася до останалите доказателства, жалбоподателите изтъкват по същество, че в обжалваното решение изобщо не се посочват доказателства, поне не за периода до края на 2000 г., че между европейските и японските производители е била постиганата договорка за прилагането на „картелна конфигурация A/R“ или на „европейската картелна конфигурация“. Ставало дума по-специално за срещите от 24 май 1999 г. в Куала Лумпур (Малайзия), от 3 и 4 юни 1999 г. в Токио (Япония), от 26 юли 1999 г. в Лондон (Обединеното кралство), от 19 октомври 1999 г. в Куала Лумпур, на 1 и 2 март 2000 г. в Токио, от 11 май 2000 г. в Париж (Франция), през юли 2000 г. в Милано или в Лондон и от 29 ноември 2000 г. в Куала Лумпур.
- 190 Комисията оспорва тези доводи.
- 191 Най-напред следва да се припомни, че член 101, параграф 1 ДФЕС забранява споразуменията и съгласуваните практики, които имат за цел или резултат предотвратяването, ограничаването или нарушаването на конкуренцията в рамките на вътрешния пазар, и по-специално тези, изразяващи се в разпределяне на пазарите или на източниците за снабдяване.
- 192 За да има споразумение по смисъла на член 101, параграф 1 ДФЕС, е достатъчно съответните предприятия да са изразили своята обща воля да възприемат определено пазарно поведение. Може да се счита, че е сключено споразумение по смисъла на посочената разпоредба, когато е налице съгласуване на воите по принцип за ограничаване на конкуренцията, дори когато конкретните елементи на ограничението все още са предмет на преговори (вж. решение от 16 юни 2011 г., Solvay/Комисия, T-186/06, EU:T:2011:276, т. 85 и 86 и цитираната съдебна практика). В това отношение е ирелевантно да се обсъжда дали предприятията са се считали за задължени — юридически, фактически или морално — да възприемат договореното помежду им поведение (решения от 14 май 1998 г., Mayr-Melnhof/Комисия, T-347/94, EU:T:1998:101, т. 65 и от 8 юли 2008 г., Lafarge/Комисия, T-54/03, непубликувано, EU:T:2008:255, т. 219 и цитираната съдебна практика).
- 193 Понятието за съгласувана практика обозначава форма на координация между предприятия, при която, без да се достига до същинско споразумение, съзнателно се заменят рисковете на конкуренцията с практическо сътрудничество между тях (вж. решение от 16 юни 2011 г., Solvay/Комисия, T-186/06, EU:T:2011:276, т. 87 и цитираната съдебна практика).
- 194 В това отношение член 101, параграф 1 ДФЕС не допуска каквото и да било установяване на пряк или непряк контакт между икономическите оператори, който е в състояние да повлияе на пазарното поведение на настоящ или потенциален конкурент или да разкрие пред такъв конкурент поведението, което е решено да се възприеме или което се възнамерява да се възприеме на пазара, щом като тези контакти имат за цел или за резултат ограничаването на конкуренцията. Съобщаването на сведения на конкуренти с цел да се подготви антиконкурентно споразумение е достатъчно, за да се докаже съществуването на съгласувана практика по смисъла на посочената разпоредба (вж. решение от 16 юни 2011 г., Solvay/Комисия, T-186/06, EU:T:2011:276, т. 88 и 89 и цитираната съдебна практика).
- 195 Понятията „споразумение“ и „съгласувана практика“ по смисъла на член 101, параграф 1 ДФЕС включват от субективна гледна точка форми на тайно договаряне, които имат едно и също естество и се разграничават само по своята интензивност и проявни форми. Следователно е достатъчно да се докажат съставните елементи на едната или на другата от формите на нарушение, посочени в тази разпоредба, за да може така или иначе тя да се приложи (решение от 5 декември 2013 г., Solvay/Комисия, C-455/11 P, непубликувано, EU:C:2013:796, т. 53).

- 196 От друга страна, съгласно съдебната практика Комисията е длъжна да докаже не само съществуването на картела, но също така и неговата продължителност (решение от 14 юли 2005 г., ThyssenKrupp/Комисия, C-65/02 P и C-73/02 P, EU:C:2005:454, т. 31).
- 197 Макар Комисията да е длъжна да посочи точни и непротиворечиви доказателства, за да докаже наличието на нарушение на член 101, параграф 1 ДФЕС, не е задължително всяко от представените от нея доказателства да отговаря на тези критерии по отношение на всеки елемент на нарушението. Така посочените от Комисията в обжалваното решение улики с цел да се докаже наличието на нарушение на тази разпоредба от дадено предприятие, трябва да се преценяват не поотделно, а в тяхната съвкупност (вж. решение от 12 декември 2014 г., Repsol Lubricantes y Especialidades и др./Комисия, T-562/08, непубликувано, EU:T:2014:1078, т. 152 и 153 и цитираната съдебна практика).
- 198 В повечето случаи наличието на антиконкурентна практика или споразумение трябва да бъде логически изведено от определен брой съвпадения и улики, които, взети заедно, могат да представляват, при липсата на друго смислено обяснение, доказателство за нарушаване на правилата на конкуренцията (решение от 17 септември 2015 г., Total Marketing Services/Комисия, C-634/13 P, EU:C:2015:614, т. 26).
- 199 В случая Комисията е констатирала, по-специално в съображения 138 и 506 от обжалваното решение, че началото на картела, предмет на това решение, е било поставено на 18 февруари 1999 г., когато представителите на четирима японски доставчици на електрически кабели, а именно Furukawa Electric, Fujikura, Sumitomo Electric Industries и Hitachi Cable, и представителите на двама европейски доставчици на електрически кабели, сред които Pirelli, се срещат в хотел в Цюрих. Макар самите жалбоподатели да не са участвали в тази среща, трябва да се припомни, че както следва от анализа на четвъртото основание, те носят отговорност за участието в срещата като правоприемници на Pirelli.
- 200 Комисията основава посочената в точка 199 по-горе констатация на редица факти, които могат да бъдат обобщени по следния начин.
- 201 Най-напред Комисията посочва, че картелът, предмет на обжалваното решение, води началото си от два режима на износ, произтичащи от споразуменията STEA и SMEA, сключени от основните европейски доставчици на електрически кабели през 70-те години на миналия век в рамките на International Cable Development Corporation (Международно сдружение за разработване на кабели). Съгласно съображение 64 от обжалваното решение STEA и SMEA предвиждат първоначалната рамка за възлагането и разпределянето на обществени поръчки и на проекти за подземни и подводни електрически кабели с високо напрежение извън „националните територии“ на дружествата, сключили тези споразумения. В същото съображение Комисията посочва, а жалбоподателите не го оспорват, че разследването е показало, че наред с тези споразумения е съществувало и неписано споразумение между европейските, японските и южнокорейските производители да не се конкурират в съответните си „национални територии“. В останалите региони целта на производителите е била да разпределят проектите помежду си, като европейските производители получат около 60 % от проектите, а японските производители — около 40 %. Определен е председател и секретар (или координатор) за всяка група, който да организира разпределянето. Когато получат запитвания от клиенти за евентуални проекти за подземни и подводни електрически кабели, страните по въпросните споразумения и участниците в неписаното споразумение са длъжни да уведомят японския или европейския секретар за тези запитвания, ако видят и дължината на електрическите кабели отговарят на определени критерии. Секретарите или координаторите обсъждат запитванията и договарят групата производители, на която ще бъде възложен проектът.
- 202 Безспорно е, че картелът, предмет на обжалваното решение, възпроизвежда схемата, описана в точка 201 по-горе.

- 203 По-нататък според съображение 117 от обжалваното решение споразуменията STEA и SMEA, както и съпровождащото ги неписано споразумение, са прекратени в края на 1997 г. Комисията представя доказателства, срещу които жалбоподателите не излагат конкретни доводи, които показват, от една страна, че дружествата, сключили тези споразумения, са съзнавали неправомерния им характер, и от друга страна, че са възнамерявали в бъдеще да реорганизируют тези споразумения. В съображения 119 и 121—136 от обжалваното решение и в точки 3—15 от приложение I към това решение Комисията представя и доказателства за това, че тези дружества са продължили да провеждат срещи и да обсъждат последиците от прекратяването на посочените споразумения и възможността за сключване на ново споразумение. В това отношение жалбоподателите не оспорват, че са участвали в единадесет срещи с останалите японски производители, организирани през 1998 г., и в една среща, организирана през октомври 1998 г. в Куала Лумпур, в която са взели участие по-конкретно Pirelli, Sumitomo Electric Industries, Hitachi Cable, Furukawa Electric, Fujikura и едно друго европейско дружество.
- 204 Следва да се отбележи, че по време на една от срещите, посочени в точка 203 по-горе, се провежда обсъждане — което Комисията посочва в съображение 129 от обжалваното решение, а жалбоподателите не оспорват — за реализирането на проект за електрически кабели в Сингапур, който първоначално, преди прекратяването на STEA и SMEA, е бил разпределен на европейските предприятия и във връзка с който Furukawa Electric е било критикувано, че е отправило оферта с ниска цена. В критиката се посочва и че подобно поведение може да провали „бъдещия план, който се обсъжда от [японските и европейските производители]“.
- 205 Освен това Комисията отбелязва поредица от шест редовни срещи, организирани през 1999 г. между представителите по-специално на Pirelli, Fujikura, Furukawa Electric, Hitachi Cable и Sumitomo Electric Industries. През 2000 г. след тези следват и още срещи между японските и европейските производители и множество двустранни срещи. От бележките, водени по време на тези срещи и цитирани от Комисията по-конкретно в съображения 137, 141, 143, 144 и 154 от обжалваното решение, е видно, че срещите са имали антиконкурентно съдържание, тъй като са се отнасяли до сключването и изпълнението на споразумение за подялба на пазари, което преповтаря структурата на STEA и SMEA. Участниците в тези срещи са обсъждали правила за подялба на пазари, за определяне на съответните „национални територии“, за квотите за разпределяне на проектите в „износните територии“, за напрежението на електрическите кабели, попадащи в обхвата на споразумението, за определяне на регионалните координатори и на новите предприятия, които да бъдат включени в обсъжданията, за да се осигури по-ефективно функциониране на новото споразумение.
- 206 Накрая в съображение 145 от обжалваното решение Комисията отбелязва, че в съвместното им искане за освобождаване от глоба J-Power Systems, Sumitomo Electric Industries и Hitachi Cable са потвърдили, че през началния период на картела поне Sumitomo Electric Industries и Hitachi Cable са спазвали споразумението за „националната територия“, като са се грижили за това определени проекти в рамките на „националната територия“ да не се предлагат на тях, а на европейските дружества.
- 207 Според обжалваното решение именно в този контекст се провежда срещата от 18 февруари 1999 г. в Цюрих, по време на която г-н Y., служител на Sumitomo Electric Industries, води бележките, възпроизведени от Комисията в съображение 137 от това решение. От тези бележки, в които недвусмислено се посочват датата и мястото на провеждане на срещата и следователно жалбоподателите не могат да оспорят факта, че бележките са водени по-време именно на тази среща, е видно, че срещата е била посветена на условията на картела за проекти за подводни електрически кабели, а именно квотите на европейската и японската група, разпределянето на „националните територии“ в зависимост от местоположението на производствените инсталации на предприятията, както и наблюдението и контрола за спазване на квотите в „националните територии“ чрез становища. Участниците са обсъждали и

включването на ABB и на японските предприятия SWCC Showa Holdings и Mitsubishi Cable Industries в споразумението, както и глобата, наложена на ABB за участието му в картела за топлоизолационни тръби, което показва, че те са съзнавали, че поемат някои рискове.

- 208 По отношение на срещата от 18 февруари 1999 г. в Цюрих в съображение 497 от обжалваното решение Комисията посочва, че по някои от обсъдените по време на срещата въпроси не е било постигнато споразумение. Всъщност от протокола от устното изявление на J-Power Systems и от писмените бележки от посочената среща е видно, че страните не са успели да постигнат споразумение относно приложимата квота („квота 60/40“ или „квота 70/30“) за „износните територии“ и не са решили окончателно дали в „националните територии“ трябва да бъдат включени Швеция (седалище на производствената дейност на ABB), Южна Корея и Тайван. Въпреки това Комисията счита, че тази среща бележи началото на нарушението. В това отношение в съображение 506 от обжалваното решение тя посочва следното:

„Като се имат предвид [...] поведението преди срещата от 18 февруари 1999 г., когато страните безспорно планират да възобновят прилагането на предишните си споразумения, и [...] възприетото впоследствие поведение, когато страните открито разпределят проекти в износните територии, спазват съответните национални територии и отправят покани към други дружества да се присъединят към „плана“ [...], е логично да се заключи, че срещата от 18 февруари 1999 г. доказва наличието на обща воля по това време за разпределяне на пазари и клиенти и за нарушаване на нормалния процес на конкуренция в рамките на проектите както за [подземни], така и за [подводни] кабели. Най-късно поне от тази дата нататък е налице съгласуване на волята на участниците по принцип за ограничаване на конкуренцията. Следователно страните са сключили споразумение или са прилагали съгласувана практика по смисъла на член 101, параграф 1 [ДФЕС], въпреки че по това време някои условия на картела все още са били в процес на обсъждане“.

- 209 С оглед на цитираната в точки 192—198 по-горе съдебна практика Общият съд счита, че изводът на Комисията за обхвата на срещата от 18 февруари 1999 г. в Цюрих, изложен в съображение 506 от обжалваното решение, не е опорочен от грешка при прилагане на правото или от грешка в преценката.
- 210 Всъщност, на първо място, Комисията е установила надлежно и основателно, вземайки предвид прекратяването на STEA и на SMEA, в които Pirelli участва, че считано от 1998 г., членовете на тези споразумения, а именно основните европейски и японски доставчици на подводни и подземни електрически кабели, са подновили преговорите за сключване на ново споразумение и че с течение на времето са започнали да прилагат това ново споразумение. Писмените бележки от срещата от 18 февруари 1999 г. в Цюрих, които първи представят в пълна степен основата на новото споразумение, потвърждават, че към момента на изготвянето им предприятията, присъствали на тази среща, са договорили по принцип разпределянето на пазари, както що се отнася до „износните територии“, така и до „националните територии“. Наличието на този принцип, както и фактът, че дружествата, сключили STEA и SMEA, държат на него, се потвърждават от обсъждането, в което са участвали жалбоподателите, представено в точка 204 по-горе.
- 211 В това отношение, от една страна, следва да се припомни, че няма пречка Комисията да вземе предвид подготвителните етапи на същинското създаване на картела, за да установи икономическото положение, което предхожда и обяснява създаването на картела, или за да докаже и да оцени съответната роля, която членовете на картела са играли в замисъла, създаването и привеждането му в действие (решение от 27 юни 2012 г., Coats Holdings/Комисия, T-439/07, EU:T:2012:320, т. 60).

- 212 От друга страна, трябва да се отбележи, като правилно прави Комисията в съображение 498 от обжалваното решение, че решаващият въпрос за преценката на съдържанието на срещата от 18 февруари 1999 г. в Цюрих не е дали към тази дата шестте дружества, които са участвали в тази среща, са договорили всички елементи на споразумението, а дали обсъжданията, проведени по време на тази среща са позволили на тези шест дружества да премахнат или поне да намалят съществено чрез участието си неяснотата по отношение на поведението, което следва да се очаква от тях на пазара (вж. в този смисъл решение от 8 юли 2008 г., ВРВ/Комисия, T-53/03, EU:T:2008:254, т. 182 и цитираната съдебна практика).
- 213 Така нито употребата на условно наклонение и на бъдеще време в записките на г-н Y., нито обстоятелството, че той е заявил, че не е било сключено споразумение, включително след срещата, проведена през октомври 1999 г. в Куала Лумпур, са достатъчни, за да се приеме, че към 18 февруари 1999 г. дружествата, участвали в срещата в Цюрих, все още не са нарушили член 101, параграф 1 ДФЕС. Освен това, тъй като жалбоподателите оспорват доказателствената стойност на бележките на г-н Y., поради това че става дума за вътрешен документ на J-Power Systems, което според тях не се потвърждава от бележките на други участници в срещата, трябва да се припомни, че съгласно съдебната практика вътрешният характер на даден документ не е пречка Комисията да го изтъкне като уличаващо доказателство в подкрепа на други доказателства особено в рамките на по-широка съвкупност от непротиворечиви доказателства (вж. в този смисъл решение от 8 юли 2004 г., JFE Engineering/Комисия, T-67/00, T-68/00, T-71/00 и T-78/00, EU:T:2004:221, т. 231). В това отношение следва да се добави, че за да достигне до този извод, Комисията не се позовава само на бележките на г-н Y., а както следва от точки 201—206 по-горе, и на общия контекст, основан на други доказателства, свързани по-специално с поведението на страните преди и след последната среща. Накрая, противно на твърдяното от жалбоподателите, фактът, че въпросните бележки са били тълкувани години по-късно от автора си въз основа, както те посочват, на „далечни спомени“, не отслабва доказателствената им стойност. В това отношение е достатъчно да се посочи, подобно на Комисията, че такова отдалечено във времето тълкуване не може да засегне доказателствената стойност на тези бележки в качеството им на писмени доказателства, датиращи от времето на нарушението.
- 214 На второ място, противно на поддържаното от жалбоподателите, различните доказателства относно контекста на срещата от 18 февруари 1999 г. в Цюрих, включително последващият обмен на информация между съответните предприятия, потвърждават, че през началния период на картела основните европейски и японски доставчици на подводни и подземни електрически кабели, включително Pirelli, не само са имали обща воля за разпределяне на пазарите по схемата на STEA и на SMEA, но и са приложили на практика това разпределяне на пазара. Това се отнася по-специално до проектите, посочени в съображение 145 от обжалваното решение, които са били възложени на европейските производители в съответствие със споразумението за „националната територия“.
- 215 От гореизложените съображения следва, че Комисията основателно е приела, че на 18 февруари 1999 г. основните японски и европейски доставчици на подводни и подземни електрически кабели с високо и много високо напрежение, включително жалбоподателите, са имали обща воля за ограничаване на конкуренцията чрез разпределяне на пазари. Следователно Комисията не е допуснала грешка, като е приела, че нарушението на член 101, параграф 1 ДФЕС, в което са упрекнати жалбоподателите, е започнало на тази дата.
- 216 Що се отнася до доводите на жалбоподателите, че антиконкурентният характер на срещите, проведени през 2000 г., не е подкрепен с достатъчно доказателства, трябва да се посочи, че тъй като Комисията не е допуснала грешка, като е приела, че срещата от 18 февруари 1999 г. в Цюрих бележи началото на нарушението, тези доводи са неотнормими.
- 217 Ето защо седмото основание трябва да се отхвърли.

По осмото основание, изведено от нарушение на член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003, на Насоките относно метода за определяне на глобите от 2006 г., както и на принципите на равно третиране и на пропорционалност във връзка с изчисляването на наложените глоби

- 218 С осмото си основание жалбоподателите поддържат, от една страна, че оценката на тежестта на нарушението в обжалваното решение, както и определянето на входна такса, са непропорционални. От друга страна, те изтъкват, че като е приложила по-висок размер на дела от стойността на продажбите към европейските производители отколкото към японските производители, Комисията е нарушила принципа на равно третиране.
- 219 Преди да се разгледат двете части на това основание, трябва да се припомни, че съгласно член 23, параграфи 2 и 3 от Регламент № 1/2003 с решение Комисията може да налага глоби на предприятия, когато умишлено или поради небрежност нарушават разпоредбите на член 101, параграф 1 ДФЕС, а размерът на тези глоби се определя, като се вземат предвид както тежестта, така и продължителността на нарушението.
- 220 Съгласно точки 19—22 от Насоките за определяне на размера на глобите от 2006 г. един от двата фактора, въз основа на които се определя основният размер на глобата, е делът от стойността на съответните продажби, определен в зависимост от степента на тежест на нарушението. Оценката на тежестта на нарушението се извършва на индивидуална основа за всички видове нарушения, като се вземат предвид всички обстоятелства по случая. За да прецени дела от стойността на продажбите, който ще бъде приложен в конкретния случай, Комисията отчита редица фактори, като естеството на нарушението, общия пазарен дял на всички съответни предприятия, географския обхват на нарушението, както и дали нарушението е било извършено или не.
- 221 Комисията разполага със свобода на преценка при определяне на размера на глобите с цел да насочи поведението на предприятията към спазване на правилата в областта на конкуренцията (вж. решения от 12 декември 2012 г., *Novácké chemické závody*/Комисия, T-352/09, EU:T:2012:673, т. 43 и цитираната съдебна практика, и от 14 март 2013 г., *Dole Food и Dole Germany*/Комисия, T-588/08, EU:T:2013:130, т. 662 и цитираната съдебна практика). Когато осъществява контрол върху размера на глобата обаче, съдът не може да се основе на тази свобода на преценка нито във връзка с избора на елементите, взети предвид при прилагане на посочените в Насоките за определяне на размера на глобите от 2006 г. критерии, нито във връзка с оценката на тези елементи, и да откаже да осъществи задълбочен контрол на размера на глобата както от правна, така и от фактическа страна (решение от 8 декември 2011 г., *KME Germany и др.*/Комисия, C-272/09 P, EU:C:2011:810, т. 102). Освен това винаги когато Комисията реши да наложи глоби по силата на правото на конкуренцията, тя трябва да спазва общите принципи на правото, сред които са принципите на равно третиране и на пропорционалност съгласно тълкуването им от юрисдикциите на Съюза (решение от 12 декември 2012 г., *Novácké chemické závody*/Комисия, T-352/09, EU:T:2012:673, т. 44).
- 222 В случая следва да се припомни, че в обжалваното решение, и по-специално в съображения 997—1010, Комисията е приела — във връзка с основния размер на глобата и определянето на тежестта на нарушението — че по естеството си нарушението спада към най-тежките ограничения на конкуренцията, което обосновава според нея налагането на ставка от 15 %. Освен това тя е увеличила тази ставка с 2 % за всички адресати на основание на общия пазарен дял и почти световния географски обхват на картела, който обхваща по-специално цялата територия на Европейското икономическо пространство (ЕИП). От друга страна, Комисията е приела, че поведението на европейските предприятия засяга конкуренцията в по-голяма степен отколкото това на останалите предприятия, тъй като, освен че са участвали в „картелна конфигурация A/R“, европейските предприятия са разпределяли помежду си и проектите за

електрически кабели в рамките на „европейската картелна конфигурация“. По тази причина тя е определила дела от стойността на продажбите, които ще бъде приложен с оглед на тежестта на нарушението, на 19 % за европейските предприятия и на 17 % за останалите предприятия.

223 Двете части от основанието, изтъкнати от жалбоподателите, трябва да се разгледат в светлината на тези съображения.

– По първата част, изведена от нарушение на принципа на пропорционалност

224 По същество жалбоподателите упрекват Комисията, че при определянето на размера на глобата не е отчела надлежно контекста на нарушението. По-конкретно те считат най-напред, че основният размер е трябвало да бъде коригиран по-специално поради ограничения обхват на нарушението и дори липсата на действителни последици от него в ЕИП. По-нататък те поддържат, че нарушението не е засегнало по-голямата част от посочените в изложението на възраженията продажби на електрически кабели и че антиконкурентното споразумение, в което са упрекнати, не е могло да окаже влияние върху клиентите, и по-специално върху цените, фактурирани на крайните потребители. Освен това те считат, че Комисията е трябвало да отчете постепенното преустановяване на дейността на картела, считано от 2004 г. Накрая жалбоподателите изтъкват, че външни за картела фактически обстоятелства, като цената на суровините, са смекчили последиците му.

225 Комисията оспорва тези доводи.

226 На първо място, що се отнася до довода на жалбоподателите, изведен от ограничения обхват на нарушението, следва да се посочи, че доколкото се основава на липсата на доказателства за съществуването на споразумението за „националната територия“, този довод трябва да се отхвърли. Всъщност, както следва от извода, направен в точка 184 по-горе, жалбоподателите не са успели да поставят под съмнение констатацията на Комисията, че са участвали в антиконкурентно споразумение, в което е предвидено по-специално споразумение за „националната територия“. При тези обстоятелства трябва да се посочи, че картелът не е имал ограничен обхват в твърдения от жалбоподателите смисъл.

227 Освен това трябва да се отбележи, както се посочва в съображение 1001 от обжалваното решение, че в случая ставка от 15 % е оправдана поради самото естество на нарушението, в което са участвали жалбоподателите, а именно разпределението на пазарите на подземни електрически кабели. Всъщност това нарушение спада към най-тежките ограничения на конкуренцията по смисъла на точка 23 от Насоките за определяне на размера на глобите от 2006 г. и ставката от 15 % съответства на най-ниския процент в скалата на санкциите, предвидена за подобни нарушения съгласно тези насоки (вж. в този смисъл решения от 26 януари 2017 г., *Laufen Austria/Комисия*, C-637/13 P, EU:C:2017:51, т. 65 и цитираната съдебна практика).

228 На второ място, що се отнася до довода за липсата на въздействие на картела върху пазара, следва да се припомни, че тъй като установеното в обжалваното решение нарушение е нарушение с оглед на целта, в съответствие с установената съдебна практика Комисията не е била длъжна да доказва последиците от него (вж. решение от 13 декември 2012 г., *Expedia*, C-226/11, EU:C:2012:795, т. 35 и цитираната съдебна практика). Освен това, както бе припомнено в точка 178 по-горе, според съдебната практика привеждането в действие, макар и частично, на споразумение с антиконкурентна цел е достатъчно за отхвърляне на възможността да се приеме, че не е налице отражение на посоченото споразумение върху пазара (решение от 25 октомври 2005 г., *Groupe Danone/Комисия*, T-38/02, EU:T:2005:367, т. 148).

- 229 В писмената си реплика обаче жалбоподателите твърдят по същество, че антиконкурентно споразумение, което не е напълно приведено в действие и което във всички случаи не е оказало влияние върху цените, платени от клиентите, трябва да се счита за по-малко тежко от споразумение, което е напълно приведено в действие и което е причинило вреда на клиентите, като е довело до повишаване на цените.
- 230 В това отношение трябва да се констатира, че повечето доводи на жалбоподателите се отнасят до критерия за действителното отражение върху пазара, и по-специално върху цените, плащани от крайните потребители, което — когато може да бъде определено — Комисията може вземе предвид при определянето на размера на глобата съгласно точка 1.А от Насоките относно метода за определяне на размера на глобите, налагани съгласно член 15, параграф 2 от Регламент № 17 и член 65, параграф 5 [ВС] (ОВ С 9, 1998 г., стр. 3; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 3, стр. 69). Според самия текст на точка 22 от Насоките за определяне на размера на глобите от 2006 г., които са приложими към фактите по случая, Комисията обаче не е длъжна непременно да вземе предвид действителното отражение върху пазара или липсата на такова отражение като утежняващо или смекчаващо обстоятелство при преценката на тежестта на нарушението за целите на изчисляване на размера на глобата. Достатъчно е, както в случая и както следва от точка 222 по-горе, определеното от Комисията равнище на дела от стойността на продажбите, което трябва да се вземе предвид, да бъде обосновано с други обстоятелства, които могат да повлияят на определянето на тежестта на нарушението съгласно последната разпоредба, като естеството на нарушението, общия пазарен дял на всички съответни предприятия и неговия географски обхват. Следователно, ако с доводите си жалбоподателите целят да докажат, че по независещи от волята на членовете на картела причини последният не е могъл да породи последиците си или да доведе до очакваните резултати, тези доводи трябва да се отхвърлят.
- 231 Ако доводите на жалбоподателите следва да се тълкуват в смисъл, че според тях Комисията не е доказала привеждането в действие на нарушението, тези доводи също не могат да се уважат.
- 232 Всъщност, както бе посочено в точка 178 по-горе, констатацията на Комисията в съображение 1009 от обжалваното решение, че като цяло картелът е бил приведен в действие и присъединяването на страните към него е било контролирано посредством размяната на становища и задължението за докладване, не е погрешна. Освен това, от всички съображения, изложени по-специално в точки 3.3 и 3.4 от обжалваното решение, за да се докаже наличието на нарушение, които жалбоподателите не оспорват конкретно в рамките на настоящата част, следва, че след първоначален период на изработване на правила за ново споразумение за разпределяне на територии между предприятията, производители на подводни и подземни електрически кабели, тези предприятия са следвали, като цяло и през по-голямата част от разглеждания период, указанията на посоченото споразумение за взаимното оттегляне от „националните територии“, за разпределянето на „износните територии“ и за разпределянето на проектите в рамките на „европейската картелна конфигурация“.
- 233 На трето място, жалбоподателите изтъкват по същество, че при определянето на степента на тежест на нарушението Комисията е трябвало да отчете значителното отслабване на дейността на картела, считано от 2004 г. В това отношение е достатъчно да се отбележи, че констатираното от Комисията нарушение е единно продължено нарушение, което жалбоподателите не оспорват конкретно, както и че събраните от Комисията доказателства не говорят за прекъсване на картела до 2009 г.
- 234 На четвърто място, жалбоподателите посочват, че от съображения 998—1010 от обжалваното решение е видно, че Комисията е увеличила дела от стойността на продажбите с 2 % за всички предприятия, от една страна, на основание на размера на общия пазарен дял на всички предприятия, и от друга страна, поради географския обхват на нарушението. Те изтъкват, че доколкото се основава на размера на общия пазарен дял, посоченото увеличение е

неоснователно, тъй като по време на нарушението някои от участниците са се сменили, по-конкретно някои предприятия са се присъединили към нарушението едва след 18 февруари 1999 г. и са преустановили участието си преди крайната дата — 28 януари 2009 г.

- 235 В това отношение следва да се отбележи, че макар, както твърдят жалбоподателите, всички участващи в картела предприятия да не са участвали в него през целия разглеждан период, това не променя факта, че от една страна, през по-голямата част от своето съществуване картелът е обединявал водещи европейски и японски производители на подводни и подземни електрически кабели с високо и с много високо напрежение. Освен това в течение на значителен период от време, а именно от края на 2001 г. до 2006 г., картелът е бил подсилен с участието на по-малки европейски доставчици, като например Brugg Kabel, nkt cables, Safran и Silec Cable, а в периода от края на 2002 г. до средата на 2005 г. с участието на южнокорейски доставчици. От друга страна, както посочва Комисията, а жалбоподателите не го оспорват, броят на участниците на съответния пазар, които не са адресати на обжалваното решение, е изключително ограничен. При тези обстоятелства след извършването на задълбочен контрол следва да се констатира, че Комисията не е допуснал грешка, като е приела, че адресатите на решението представляват почти всички производители на подводни и подземни електрически кабели с високо и с много високо напрежение. Тя основателно е приела и че това обстоятелство, както и почти световният географски обхват на картела, който жалбоподателите не оспорват, утежняват нарушението и следователно обосновават увеличаването с 2 % на дела от стойността на продажбите, така че да се отчетат тези две обстоятелства.
- 236 На пето място, жалбоподателите поддържат, че при определянето на тежестта на нарушението Комисията е трябвало да изключи разходите за суровини. По същество те посочват, че за да се намери по-добра референция за икономическото предимство, получено от всеки от участниците в нарушението, а оттам и за относителната тежест на всяко предприятие в картела, Насоките за определяне на размера на глобите от 2006 г. въвеждат понятието „стойност на продажбите“, получена в резултат на спорното поведение. Според тях обаче при тези обстоятелства е необходимо да се установи, че стойността, която е била взета предвид, отразява вярно предимствата, извлечени от участниците в картела, по-специално що се отнася до печалбите.
- 237 В това отношение е достатъчно да се отбележи, че както посочва Комисията в съображение 976 от обжалваното решение, Общият съд вече е отхвърлял подобен довод, изтъкнат по делото, по което е постановено решение от 14 май 2014 г., Reagens/Комисия (T-30/10, непубликувано, EU:T:2014:253, т. 233). Всъщност от посоченото решение, както и от цитираната съдебна практика, следва, че няма основателна причина, която да налага оборотът на определен пазар да се изчислява, като се изключват някои производствени разходи, тъй като във всички промишлени отрасли съществуват присъщи на крайния продукт разходи, върху които производителят не може да влияе, но които въпреки това представляват основен елемент от цялостната му дейност и поради това не могат да бъдат изключени от оборота му при определяне на началния размер на глобата.
- 238 От друга страна, следва да се посочи, че както е установил Съдът в решение от 8 декември 2011 г., KME Germany и др./Комисия (C-272/09 P, EU:C:2011:810, т. 53), вземането предвид на брутния оборот в някои случаи, а в други не, би наложило да се установи праг под формата на съотношение между нетния и брутния оборот, който ще се прилага трудно и ще създаде условия за безкрайни и неразрешими спорове, включително за твърдения за дискриминация. Нито един от доводите, изтъкнати от жалбоподателите срещу това съображение, като например факта, че Насоките за определяне на размера на глобите от 2006 г. отчитат „стойност на продажбите“ на съответните предприятия, а не „оборота“, както Насоките за определяне на размера на глобите от 1998 г., не може да обоснове възприемането в случая на различен, установен със съдебната практика, критерий.

239 Предвид гореизложеното следва да се заключи, че Комисията не е нарушила принципа на пропорционалност при определянето на основния размер на глобата в твърдения от жалбоподателите смисъл.

240 Ето защо първата част от настоящото основание трябва да се отхвърли.

– По втората част, изведена от нарушение на принципа на равно третиране

241 Жалбоподателите изтъкват, че прокараното от Комисията разграничение между европейските и японските предприятия по отношение на дела от стойността на продажбите, които е възприет, за да се отчете тежестта на нарушението, противоречи на принципа на равно третиране.

242 Жалбоподателите припомнят, че дялът от стойността на продажбите, приложен от Комисията за европейските предприятия, е с 2 % по-висок от приложения за други предприятия. За да обоснове тази разлика, в съображение 999 от обжалваното решение Комисията посочвала, че наред с механизмите за разпределяне в рамките на „картелна конфигурация A/R“, „някои проекти в ЕИП [са били] предмет на допълнително разпределяне между европейските производители в европейската конфигурация на [посочения] картел“. Жалбоподателите обаче подчертават, че според Комисията „това поведение, което фактически [е] само на европейските производители, [е] увеличило интензитета на нарушаването на конкуренцията, което вече е било причинено от споразумението за разпределяне на пазари между европейските, японските и [южно]корейските производители, а следователно и тежестта на нарушението“ и че „[д]опълнителното нарушаване на конкуренцията, причинено от „европейската картелна конфигурация“, [обосновава] увеличаване на степента на тежест с 2 % за предприятията, които са участвали в този аспект на картела“.

243 Жалбоподателите оспорват това разграничение, като твърдят, от една страна, че „европейската картелна конфигурация“ се е прилагала само от европейските предприятия. Всъщност от обжалваното решение било видно, че японските и южнокорейските предприятия са участвали в картела на същото ниво като европейските предприятия. От друга страна, жалбоподателите считат, че Комисията не е показала по какъв начин посочената конфигурация е „увеличила интензитета на вече причиненото нарушаване на конкуренцията“, нито какво е „допълнителното нарушаване“, причинено от тази конфигурация.

244 Комисията оспорва тези доводи.

245 Трябва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика винаги когато Комисията реши да наложи глоби по силата на правото на конкуренцията, тя трябва да спазва общите принципи на правото на Съюза, сред които е принципът на равно третиране съгласно тълкуването му от юрисдикциите на Съюза. Този принцип изисква да не се третират по различен начин сходни положения и да не се третират еднакво различни положения, освен ако такова третиране не е обективно обосновано (вж. решения от 27 юни 2012 г., Bolloré/Комисия, T-372/10, EU:T:2012:325, т. 85 и цитираната съдебна практика, и от 19 януари 2016 г., Mitsubishi Electric/Комисия, T-409/12, EU:T:2016:17, т. 108 и цитираната съдебна практика).

246 Що се отнася до преценката на тежестта на поведението на европейските предприятия в сравнение с поведението на азиатските, и по-специално на японските предприятия, следва да се припомни, че Комисията е квалифицирала нарушението, предмет на обжалваното решение, като единно продължено нарушение, съставено от две конфигурации, а именно „картелна конфигурация A/R“ и „европейска картелна конфигурация“. Първата от тези конфигурации включва, от една страна, споразумение за „националната територия“, по силата на което японските и южнокорейските предприятия се ангажират да напуснат европейската „национална територия“, запазена за „членове R“ на картела, в замяна на същия ангажимент от страна на

последните да напуснат японската и южнокорейската „национална територия“, и от друга страна, споразумение за разпределяне на проекти в по-голямата част от останалия свят, наречен „износна територия“. Както е видно от точка 12 по-горе, втората от тези конфигурации цели да разпредели между европейските производители проектите в европейската „национална територия“ и проектите, разпределени на европейската страна, в „износните територии“.

247 Причините, поради които Комисията счита, че двете конфигурации на картела са част от едно единно нарушение, са изложени в съображения 527—619 от обжалваното решение. В това отношение, що се отнася до условието за наличие на една и съща обща цел, свързваща посочените конфигурации, в съображение 534 от това решение Комисията констатира следното:

„Европейската картелна конфигурация (както и разпределянето между азиатските предприятия) е подчинена на общото споразумение и го изпълнява. Всъщност по време на европейските срещи във формат „R“ европейският координатор препредава обсъжданията, проведени по време на срещите във формат „A/R“ [...]. За тази цел страните често организират срещи във формат „R“ малко след срещите във формат „A/R“ [...]. Освен това по време на срещите във формат „R“ страните заявяват интереса си към проекти в износните територии, които да бъдат обсъдени по време на срещите във формат „A/R“. Също така страните, които участват в срещите във формат „A/R“, са информирани за основните обсъждания в [посочената конфигурация]. Така [последната] е неразделна част от един общ план“.

248 Комисията е счела, че повечето от японските и южнокорейските предприятия са отговорни за участие в целия картел, включително в „европейската му конфигурация“. По-специално тя е признала за отговорни за картела в неговата цялост японските предприятия от твърдото ядро на картела, а именно Sumitomo Electric Industries, Hitachi Cable и общото им предприятие J-Power Systems, както и Furukawa Electric, Fujikura и общото им предприятие Viscas.

249 В съображение 537 от обжалваното решение обаче Комисията е нюансирала нивото на участие в картела на различните дружества. Всъщност тя е приела следното:

„Твърдото ядро на участниците в картела (Nexans, Pirelli/Prysmian, Furukawa [Electric], Fujikura и Viscas, [Sumitomo Electric Industries], [Hitachi Cable] и [J-Power Systems]) е едно и също за [подземните и подводните електрически] кабели и прилага както споразумението за националната територия, така и споразумението за разпределянето на проекти в износните територии. Докато по обективни причини японските и [южнокорейските] предприятия не участват в европейската картелна конфигурация, Nexans и Pirelli/Prysmian са били активни и в двете конфигурации“.

250 Именно въз основа на тази констатация в съображение 999 от обжалваното решение, до което се отнасят доводите на жалбоподателите, Комисията е стигнала до извода, че нарушението, извършено от европейските предприятия, трябва да се счита за по-тежко от нарушението, извършено от японските предприятия, и че поради участието им в „европейската картелна конфигурация“ делът от стойността на продажбите на европейските предприятия, възприет за целите на изчисляване на основния размер на глобата, следва да се увеличи с 2 %.

251 В това отношение следва да се приеме, че дори да се предположи, че е доказан, фактът, че както твърдят жалбоподателите, участието на японските предприятия е било сходно с това на европейските предприятия, що се отнася до участието в „европейската картелна конфигурация“, не може да постави под съмнение извода на Комисията, че разпределянето на проекти в рамките на ЕИП представлява допълнителен елемент, който заслужава да бъде санкциониран с допълнителен процент за тежестта на нарушението.

- 252 Всъщност, от една страна, следва да се отбележи, че наред с „картелна конфигурация A/R“, в рамките на която европейските и азиатските предприятия се споразумяват по-специално да не навлизат в съответните си „национални територии“, европейските производители, включително жалбоподателите, си поделят различните проекти за електрически кабели, които са били разпределени на „членове R“ на картела. По-конкретно, както следва от съображение 73 от обжалваното решение, такава подялба се отнася както до разпределянето на проекти в „износните територии“, извършвано в рамките на посочената конфигурация, така и до разпределянето на проекти, които се падат на посочените членове съгласно споразумението за „националната територия“, тоест проектите в европейската „национална територия“. От друга страна, следва да се посочи, че макар разпределянето на проекти в рамките на тази конфигурация и разпределянето на проекти в рамките на „европейската картелна конфигурация“ да са тясно свързани, както посочва Комисията в съображение 534 от това решение, последната конфигурация включва и допълнителен ангажимент за разпределяне на проекти, които надхвърля спазването на правилата за разпределяне в рамките на „картелна конфигурация A/R“.
- 253 Освен това, противно на поддържаното от жалбоподателите, няма съмнение, че разпределянето на проекти за подземни и подводни електрически кабели с високо напрежение в рамките на „европейската картелна конфигурация“ е задълбочило нарушаването на конкуренцията, причинено в ЕИП от „картелна конфигурация A/R“.
- 254 При това положение е оправдано, както поддържа Комисията, оценката на тежестта на поведението на производителите, които участват в „европейската картелна конфигурация“, и по-специално на европейските производители, да отразява допълнителното увреждане на конкуренцията в ЕИП.
- 255 Ето защо доводът на жалбоподателите, че по същество Комисията е допуснала грешка в преценката, като е приела, че японските производители не са участвали в „европейската картелна конфигурация“ на същото равнище както европейските предприятия, е без значение за установяването на нарушение на принципа на равно третиране по отношение на жалбоподателите.
- 256 Всъщност, дори да се предположи, че е основателен, подобен довод може само да обоснове увеличението на възприетия, за целите на изчисляване на глобата на японските предприятия, дял от стойността на продажбите.
- 257 Това обстоятелство обаче е ирелевантно, що се отнася до дела от стойността на продажбите, възприет по отношение на жалбоподателите, за да се отчете тежестта на поведението им, тъй като принципът на равно третиране не може да обоснове каквото и да било право на недискриминационно прилагане на незаконосъобразно третиране (решение от 11 септември 2002 г., Pfizer Animal Health/Съвет, T-13/99, EU:T:2002:209, т. 479).
- 258 От гореизложеното следва, че втората част от настоящото основание трябва да се отхвърли, както и осмото основание като цяло.

По деветото основание, изведено от твърдяната грешка, допусната с включването на г-н R. в списъка на лицата, релевантни за обжалваното решение

- 259 Жалбоподателите посочват, че Комисията неправилно е включила името на г-н R., член на управителния съвет на Prysmian и директор по стратегическите въпроси на групата Prysmian, в приложение II към обжалваното решение, озаглавено „Имена и професионална кариера на

лицата, релевантни за настоящото решение“. Те поддържат по-специално че посочването на г-н R. като лице, свързано с нарушението, е погрешно и лишено от основание и следователно името му трябва да бъде заличено от приложенията към посоченото решение.

260 Комисията оспорва тези доводи.

261 В това отношение е достатъчно да се констатира, от една страна, че в съображение 759 от обжалваното решение Комисията е посочила, че г-н R. е един от членовете на управителния съвет на Prysmian, номиниран от Goldman Sachs. От друга страна, в приложения I и II към обжалваното решение името на г-н R. е посочено като лице, релевантно за това решение.

262 Противно на твърдяното от жалбоподателите обаче, нито от съображенията на обжалваното решение, нито от приложенията към него следва, че Комисията е счела, че г-н R. е участвал в разглеждания картел в лично качество. Всъщност в това решение Комисията не е приела, че г-н R. е участвал в картела в лично качество, а го е споменала само в качеството му на служител на един от жалбоподателите. При тези обстоятелства трябва да се приеме, че Комисията не е допуснала грешка, като е включила името на г-н R. в приложение II към това решение.

263 От друга страна, следва да се припомни, че съгласно съдебната практика разследванията и решенията на Комисията по принцип нямат за цел да установят, че определени физически лица са участвали в картел, а че са участвали предприятия в нарушение на член 101, параграф 1 ДФЕС. В обжалваното решение Комисията е установила, че именно жалбоподателите са нарушили посочената разпореда, като са участвали в единно продължено споразумение и в съгласувани практики в сектора на електрическите кабели. Член 1 от обжалваното решение не посочва г-н R. като един от участниците в картела (вж. по аналогия решение от 2 февруари 2012 г., *EI du Pont de Nemours и др./Комисия, T-76/08*, непубликувано, *EU:T:2012:46*, т. 159).

264 От това следва, че доколкото има за цел да оспори основателността на извода на Комисията, че г-н R. е участвал в картела, настоящото основание трябва да се отхвърли.

265 Следователно деветото основание трябва да се отхвърли.

266 Предвид гореизложеното следва да се заключи, че жалбоподателите не са успели да докажат наличието на нередовности, допуснати от Комисията, които да обосноват отмяната на обжалваното решение в частта, която се отнася до тях.

267 Следователно искането на жалбоподателите за отмяна трябва да се отхвърли.

По исканията за намаляване на размера на глобите, наложени на жалбоподателите

268 Жалбоподателите молят Общия съд да намали размера на наложените им глоби, с което да се отчетат грешките, допуснати от Комисията при изчисляването му. Освен това те приканват Общия съд да „измени по справедливост размера на глобата“ на основание на прекомерната продължителност на производството.

269 Преди да се разгледат отделните искания на жалбоподателите за намаляване на размера на наложените им глоби, трябва да се припомни, че контролът за законосъобразност се допълва с правомощието за пълен съдебен контрол, признато на съда на Съюза по силата на член 31 от Регламент № 1/2003 в съответствие с член 261 ДФЕС. Пълният съдебен контрол оправомощава съда да излезе от рамките на обикновения контрол за законосъобразност на санкцията и да замени преценката на Комисията със своята преценка и в резултат на това да отмени, намали или увеличи наложената глоба или периодична имуществена санкция. Важно е обаче да се

подчертае, че упражняването на правомощието за пълен съдебен контрол не е равнозначно на служебен контрол, и да се припомни, че производството пред юрисдикциите на Съюза е състезателно. С изключение на абсолютните основания за отмяна, които Съдът е длъжен да разгледа служебно, като например липсата на мотиви на обжалваното съдебно решение, жалбоподателят е този, който трябва да посочи основанията срещу решението и да представи доказателства в подкрепа на тези основания (решение от 8 декември 2011 г., КМЕ Germany и др./Комисия, C-389/10 P, EU:C:2011:816, т. 130 и 131).

По искането за намаляване на размера на наложените глоби поради грешките, допуснати от Комисията при изчисляването му

- 270 На първо място, що се отнася до искането на жалбоподателите за намаляване на размера на наложените им глоби, за да се отчетат грешките, допуснати от Комисията при изчисляването му, трябва да се посочи, от една страна, че изтъкнатите от жалбоподателите основания в подкрепа на искането им за отмяна бяха отхвърлени, и от друга страна, че в случая не са налице обстоятелства, които биха могли да обосноват намаляването на този размер. От това следва, че настоящото искане трябва да се отхвърли.

По искането за намаляване на размера на наложените глоби поради прекомерната продължителност на административното производство

- 271 На второ място, що се отнася, до искането на жалбоподателите за намаляване по справедливост на размера на наложените им глоби поради прекомерната продължителност на административното производство, достатъчно е да се припомни, че макар нарушението на принципа на разумния срок от Комисията да може да обоснове отмяната на решение, прието от нея в административна процедура въз основа на членове 101 ДФЕС и 102 ДФЕС, при положение че това води и до нарушение на правото на защита на съответното предприятие, дори да се приеме, че е доказано подобно нарушение на посочения принцип, то не може да доведе до намаляване на размера на наложената глоба (вж. решение от 26 януари 2017 г., Villegoy et Voch/Комисия, C-644/13 P, EU:C:2017:59, т. 79 и цитираната съдебна практика).
- 272 Във всички случаи, както следва от точка 93 по-горе, в случая не е констатирана прекомерна продължителност на административното производство. От това следва, че настоящото искане не може да бъде уважено и следователно трябва да се отхвърлят всички искания за намаляване на размера на глобите, наложени на жалбоподателите.

По съдебните разноски

- 273 Съгласно член 134, параграф 1 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.
- 274 След като Комисията е направила искане за осъждането на жалбоподателите и последните са загубили делото по всички предявени от тях искания и основания, те трябва да бъдат осъдени да понесат всички направени съдебни разноски.
- 275 Съгласно член 138, параграф 3 от Процедурния правилник Общият съд може да реши встъпила страна, различна от посочените в параграфи 1 и 2 от този член, да понесе направените от нея съдебни разноски. С оглед на обстоятелствата в разглеждания спор Goldman Sachs и Pirelli следва да понесат направените от тях съдебни разноски.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (осми състав)

реши:

- 1) **Отхвърля жалбата.**
- 2) **Prysmian SpA и Prysmian Cavi e Sistemi Srl понасят направените от тях съдебни разноси, както и съдебните разноси на Европейската комисия.**
- 3) **The Goldman Sachs Group, Inc. и Pirelli & C. SpA понасят направените от тях съдебни разноси.**

Collins

Кънчева

BarentsS

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 12 юли 2018 година.

Подписи

Съдържание

Обстоятелствата по спора	2
Жалбоподателите и съответният сектор	2
Административното производство	2
Обжалваното решение	4
Разглежданото нарушение	4
Отговорността на жалбоподателите	5
Наложеният глоби	5
Производството и исканията на страните	6
От правна страна	7
По искането за отмяна	7
По първото основание, изведено от незаконосъобразността на извършените от Комисията проверки	8
– По начина на провеждане на проверката	8
– По твърдяната липса на правно основание	9
– По твърдяното нарушение на решението за проверка	12
– По невъзможността за подаване на искане за освобождаване от глоба	13
По второто основание, изведено от нарушение на принципа на разумния срок	14
По третото основание, изведено от нарушение на принципа на добра администрация	18
По четвъртото основание, изведено от погрешното вменяване на отговорност на PrysmianCS за периода преди 27 ноември 2001 г.	19
– По първата част, изведена от нарушение на принципа на лична отговорност	19
– По втората част, изведена от нарушение на принципа на равно третиране и на задължението за мотивиране	23
По петото основание, изведено от нарушение на член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003, поради това че Комисията не е определила частите, припадащи се на солидарните длъжници в рамките на вътрешното им отношение	24
По шестото основание, изведено от липсата на достатъчно доказателства за нарушение на член 101 ДФЕС	26
По седмото основание, изведено от погрешно определяне на продължителността на нарушението	30

По осмото основание, изведено от нарушение на член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003, на Насоките относно метода за определяне на глобите от 2006 г., както и на принципите на равно третиране и на пропорционалност във връзка с изчисляването на наложените глоби	36
– По първата част, изведена от нарушение на принципа на пропорционалност	37
– По втората част, изведена от нарушение на принципа на равно третиране	40
По деветото основание, изведено от твърдяната грешка, допусната с включването на г-н R. в списъка на лицата, релевантни за обжалваното решение	42
По исканията за намаляване на размера на глобите, наложени на жалбоподателите	43
По искането за намаляване на размера на наложените глоби поради прекомерната продължителност на административното производство	44
По съдебните разноски	44